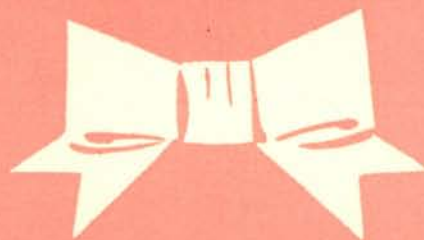

Γ.ΑΘΑΝΑΣ

**ΔΡΟΣΕΡΟΙ
ΚΑΪΜΟΙ**

Γ. ΔΟΥΝΑΣ

ΔΡΟΣΕΡΟΙ ΚΑΪΜΟΙ

ΧΡΥΣΗ ΚΟΡΝΙΖΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΤΡΕΛΛΕΣ

ΕΙΔΥΛΛΙΟ

ΚΟΣΜΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

ΠΙΚΡΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΩΡΕΣ

ΓΛΥΚΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 1938

"Είσαι τό άγλαφο εοφάνηχο τοσ έρωτά σου
Μέ τό άγρότερο σφραγιάνηκε χειρί
Κ' είσαι τόσο ελυχιθένος πειά κοντά σου!
Κ' είσαι τόσο άγρωτηένη και καρδί!

Σ.Τ.Σάκης

ХРЪН КОРНИЗА

2000

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΧΡΥΣΗ ΚΟΡΝΙΖΑ

	Σελις
"Ανοιξη	7
Πρώτες ώρες	8
'Ομολογία τής Εύας	9
Φραγκοκάστελλο	14
Προσφορά	16
'Αθάνατο νερό	17
Γυναίκα	18
'Αγάπες	20
Τό μεγάλο κρῖμα	22
Γλυκειά πείρα	23
'Ανέραστη	24
'Εριννύες	26
Στερνές ώρες	27

ΜΙΚΡΕΣ ΤΡΕΛΛΕΣ

"Ατυχος	31
Προξενήτρα	32
'Ερωτηματικό	33
Πρωτομαγιά	34
'Η χωρίστρα	35
Κρυφή εύκαιρία	36
'Αγγελικός καϋμός	37
Τό τραγοῦδι τής χτενούλας	38
Νύχτα στ' άκρογιάλι	39
Παρθενικό	40
Ταξίδι στα Κύθηρα	41
Στου τηλεφώνου τό κοχύλι	42
Λιγάκι	44
Ναυτική μπλούζα	44

	Σελις
Μετάνοιωμα	45
*Άσκοπα δάκρυα	45
*Ερωτική προσευχή	46
*Άπρεπο φιλι	48
Περασμένα.	49
*Αναμνήσεις	50
*Αχαριστία	51

ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Πολύ παράξενο	55
Παιχνίδια	56
Παρεξήγηση	57
Θύματα.	58
«Λάθος»	58
Σεμνότερο	59
*Αναποδιά	59
Παιχνιδιάρης	60
*Εξέλιξη	61
*Η προσευχή μας	62
Βραδυνοί περίπατοι	63
Σ' εὐχαριστῶ	64
Τί κρίμα	65
Φόβος καὶ τρόμος	66
Ταχτοποίηση	67
Μικρὴ πλάνη	68
Χωρισμός	69
Δέν ἔπρεπε	70
*Άστατος	71
*Η ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ	72
*Άλληλογραφία	74
Λύπη	75
Συνεργασία	76
Θετικοί	77

ΚΟΣΜΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

*Η ἀφιλόξενη φιλοξενία	81
Οι τρεῖς κύκλοι	82
Στὴν Παναγία τοῦ Βυζαντινοῦ	
Σαλονιοῦ	84
Βιβλιοδετική	86
Σκυριανὸ σπίτι	87
Κοσμικὲς δεσποινίδες	88

ΑΝΟΙΞΗ

Ἀνοιξη, κάθε ποῦ ξανάρχεσαι
Ποτέ δὲ μοιάζεις μὲ τὴν ἄλλη!
Πάντα μοῦ φαίνεσαι ὁμορφότερη
Σὰ θάμα μὲ ξαφνίζεις πάλι.

Τὸ φῶς, τ' ἀηδόνια, τὰ τριαντάφυλλα
Πρώτη φορά θαρρεῖς τὰ νοιώθω.
Σὰ χιόνι λυώνει ὁ πόνος μέσα μου
Καί πλημμυρίζω ἀπὸ τὸν πόθο.

Μὰ ὦ πόσο ἐσύ μὲ κάνεις ἄστατον!
Πόσο σὰν ἔρθης λαχταρίζω
Τὸ νέο ποῦ θέλει βγῆ τριαντάφυλλο
Σὲ νέαν ἀγάπη νὰ χορίζω! . . .

ΠΡΩΤΕΣ ΩΡΕΣ

Στερνός πλάστηκε ό άνθρωπος. Τά ρόδα είχαν άνθιση
Τάειδε κι' άναρωτήθηκε: — Τί νάνε τάχ' αυτά ; !
Τ' άηδόνι, ποϋ τόν άκουσε, θέλησε ν' άπαντήση
Κοί τότε πρωτολάλησε γλυκοκελαϊδιστά.

— Κι' αυτό τί νάνε ; ! ρώτησε σ' έκστατικό μεθϋσι
'Ο άνίδεος πρϋτος άνθρωπος. Στην άκρη του βουνου
Χρυσό Φεγγάρι ανάτειλε τάχα για να φωτίση
Τό μυστικό ποϋ θάμπωνε τόν άπραγό του νοϋ.

— Μά τ' είνε πάλι αυτό ; ! ρωτά, κυτώντας τό Φεγγάρι
Και να ή Γυναίκα πρόβαλε στο πλάϊ του ντροπαλή
Κυτάχτηκαν κατάματα, γινήκανε ζευγάρι
Κι' δλα σε λίγο τάμαθαν μ' ένα γλυκό φιλί !

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΥΑΣ

Ὁμολογῶ πῶς εἶμαι ἀμαρτωλὴ
Καὶ δίκῃ βασανίζομαι στὸν Ἄδῃ
Μ' εἶχε πλανέψῃ τ' ἄνομο φιλι
Τ' ἄσωτο μ' εἶχε ξελογιάσῃ χάδι.

Εἶχα περάσῃ ἀξέχαστες στιγμὲς
Σ' ἀπόκρυφες σπηλιδὲς τοῦ Παραδείσου
Ἄχ! πόσο οἱ ἀγκαλιές του ἦταν θερμὲς
Ἀπάνω ἀπ' τοὺς ἰλίγγους τῆς ἀβύσσου! ..

Μὰ νὰ ὑποφέρω δὲ μπορῶ ἄλλο πειά,
Κ' ἡ ἔγνοια του μὲ τρώει σὰν τὸ σκουληκι,
Τὸ ψέμμα, ποῦ μὲ τόσῃ ἀπανθρωπιὰ
Καθιέρωσε γιὰ μὲ ἡ Παληὰ Διαθήκη.

Εἶν' ἓνα παραμῦθι τῆς Γραφῆς
Τὸ φίδι καὶ τὸ δέντρο καὶ τὸ μῆλο
Σ' ὄλους τοὺς ἀπογόνους μου τῆς Γῆς
Νὰ ξεσκεπάσω τὴν ἀλήθεια ὀφείλω :

Τὸ πρῶτο λάθος ἦταν τοῦ Θεοῦ
— Μὲ περισσὴν εὐλάβεια τὸ κηρύττω —
Ποῦ μ' ἔπλασε φιλάρεσκη καὶ ποῦ
Ἐπλασε ἀνάμεσὸ μας κ' ἓναν τρίτο.

Ἀλήθεια δὲν τὸ ξέρατε οὔτε αὐτό ;
Νομίζατε πῶς μόνο δυὸ εἶχε πλάση ;
(Τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων εἶνε κουτὸ
Μπορεῖ κάθε παπᾶς νὰ τὸ γελάση !...)

Φαίνεται πῶς τὸν εἶχε νόθο γιοῦ
Καὶ τὸν ἔκρυψε αὐτὸν ἀπ' τοὺς Προφήτες
Ὅμως εἴμαστε τρεῖς, τρεῖς κι' ὄχι δυὸ
Τοῦ Παραδείσου οἱ πρῶτοι-πρῶτοι ἀλήτες.

Κ' ἦταν ὁ τρίτος ὁμορφος πολὺ
Ὅλημερίς ξεδιάλεγε λουλούδια
Ἄφουγκραζόταν ὄρες τὸ πουλί
Κ' ἔλεγε ὁ ἴδιος νόστιμα τραγούδια.

Ἐνῶ ὁ Ἄδὰμ δὲν ἦτανε γλυκός
Δὲν εἶχε μήτε μέλι μήτε ἀλάτι
Μὲ γκρίνιζε καὶ μοῦλεγε διαρκῶς
Πῶς εἶχα γίνη ἀπ' τῆ δική του πλάτη.

Μοῦδειχνε ὁ ἄλλος τόσο εὐγενικά
Σκλάβος πῶς ἦταν κ' ὑποταχτικός μου !
« — Ἐσ' εἶσαι, μοῦ ψιθύριζε γλυκά,
Βασίλισσα ὄλου τοῦ καινούργιου κόσμου ! »

Τέτοια λόγια πῶς ἦταν δυνατό
Μὲ προσοχή γλυκειά νά μὴν ἀκούσω ;
Κι' ὅταν μὲ χέρι μ' ἔπιασε ζεστό
"Αχ! πῶς μποροῦσα νά τὸν ἀποκρούω :

Μ' ὀδήγησε σ' ἀπόκρυφη σπηλιά,
Ποῦ οἱ σταλαχτίτες στόλιζαν ὠραῖα
Καὶ μ' ἔπνιξε σ' ἀλλοιώτικα φιλιὰ
Κᾶτι φιλιὰ ποῦ ὁ Ἄδὰμ δὲν εἶχε ἰδέα.

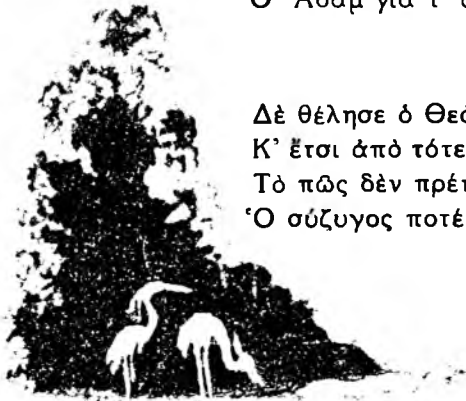
(Δέν ξέρω ἂν τοὺς ἀνθρώπους ὠφελῆ
Κρατιέται ἀπ' τῆς ἀρχῆς τῆς ζήσης ὁμως
Γιὰ νᾶνε τὸ παράνομο φιλι
Γλυκύτερο ἀπ' αὐτὸ ποῦ ἀγιάζει ὁ Νόμος !)

Ἄλλάξαμε πολλές, πολλές σπηλιές
Τὴν καθεμιὰ ὁμορφότερη ἀπ' τὴν ἄλλη
Κι' ὅσο πληθαῖναν πάντα οἱ ἀγκαλιές
Τόσο ἔβρισκα σ' αὐτὸν καινούργια κάλλη.

Ξάφνου μιὰ μέρα θύμωσε ὁ Θεὸς
Μᾶς πιάνει ἀπὸ τοὺς νόμους, μᾶς ἀμπώχνει
Καὶ δίχως νὰ μᾶς ᾽πῆ τὸ τί, τὸ πῶς
Ἔξω ἀπὸ τὸν Παράδεισο μᾶς διώχνει !

Δέχτηκα ἐγὼ τὴν ἐξορία βουβὰ
Ἄναμετρῶντας τὰ γλυκά μου λάθη
Μὰ ἐξήγηση ζητοῦσε τοῦ Ἰεχωβᾶ
Ὁ Ἀδάμ γιὰ τ' ἀνεπάντεχά του πάθη.

Δὲ θέλησε ὁ Θεὸς νὰ τοῦ τὸ ᾽πῆ
Κ' ἔτσι ἀπὸ τότε σὰν κανόνας μένει
Τὸ πῶς δὲν πρέπει τὴν κρυφὴ ντροπὴ
Ὁ σύζυγος ποτέ του νὰ μαθαίνει !

Ὁ τρίτος; Τιμωρήθη πειὸ σκληρά :
Ἐμεινε στὸν Παράδεισο — ἀλλὰ μόνος !
Ἀναπολοῦσε τὴν παληὰ χαρὰ
Κ' ἔφκιανε στίχους νὰ τοῦ φύγη ὁ πόνος.

Θέλετε τὴν ἀλήθεια νὰ σᾶς ἴπῳ ;
Ἀκόμα δὲν τὸν ἔχω λησμονήση !
Ἀκόμα μυστικά τὸν ἀγαπῳ
Κι' ἄς μᾶς ἔχη ὁ Πανάγαθος χωρίση.

Ἄν φταίξαμε κ' ἐμεῖς οἱ ἄμαρτωλοὶ
— Θὰ τὰ ἴπῳ στὴ Δευτέρα Παρουσία —
Ἐφταιξε ὁ Πλάστης πρῶτος πειὸ πολὺ
Πῶκαμε βιαστικά τὴ Δημιουργία :

Ἦτανε λάθος βασικό τοῦ Θεοῦ
— Ἐγῳ δὲ θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάμῳ —
Λάθος βαρὺ, ἀσυχῳρετο ἦταν ποῦ
Πρὶν ἄπ' τὸν ἔρωτα ἔπλασε τὸ γάμο !

Καὶ τώρα τὸ ἐπακόλουθο κακὸ
Καμμιά ποτὲ δὲν παίρνει θεραπεία
Αἰώνια θᾶνε ταῖρι ἄρμονικό
Ὁ ἔρωτας ὁ ἀγνός κ' ἡ ἀπιστία !

ΦΡΑΓΚΚΟΚΑΣΤΕΛΛΟ

Στ' ὄμορφο Φραγκοκάστελλο,
Ποῦ γίνονται πολέμοι
Κι' ὁ τόπος τρέμει,

Γίνοντ' ἐρωτοπόλεμοι
Ἄκόμα πειὸ μεγάλοι
Παρ' ὅσο οἱ ἄλλοι.

Στὸ ρέπιο Φραγκοκάστελλο,
Ποῦ δταν φυσοῦν ἀνέμοι
Βογγάει καὶ τρέμει,

Ἡ πειὸ στερνὴ Βασίλισσα
Κάποτε πότε βγαίνει
Λευκοντυμένη.

Περνάει τή Σιδηρόπορτα
Τήν τάπια δρασκελίζει
Μακρὰ βιγλίζει

Νά ἴδῃ τὸ Ρήγα πώρχεται
Κι' ὅμως ποτὲ δὲ φτάνει
Ἄπ' τὸ σεργιάνι.

Νά ἴδῃ στὸ πλάι τοῦ Ρήγα της
Τὸν ὄμορφο σεῖζη,
Ποῦ τὴν φλογίζει.

"Αχ! κι' ἂν δὲν ἔρθῃ ὁ Ρήγας της
Ὁ πόθος της μεγάλος
"Ἄς ἔρθῃ ὁ ἄλλος! . . .

Τί κι' ἂν αἰῶνες πέρασαν;
Ἦταν ἐρωτευμένη
Καὶ περιμένει . . .

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Γλυκέ οὐρανέ μου, ανάμεσα
Στά μπιρμπιλιά σου τ' ἄστρα
Τὸ νέο Φεγγάρι ἀντίκρυσσα
Ἴδιο χρυση κρεμάστρα.

Καί κρέμασα κάποια βραδυά
Τοῦ ἐφηβικοῦ μου Ἀπρίλη
Τὴν ἀναμμένη μου καρδιά
Στὸν ἔρωτα καντήλι!

ΑΘΑΝΑΤΟ ΝΕΡΟ

Θέλω νά βρω τή μαγεμένη βρύση
Που τρέχει αὐτή τὸ ἀθάνατο νερὸ
Δὲν ἔχω ἀγαπημένο μου νεκρὸ
Νά μοῦ ἀναστήση —

Θέλω νά βρω τή μαγεμένη βρύση
Ἐχω μιὰ φλόγα στὴν καρδιά καυτὴ
Τὴ ζωντανή μου φλόγα μόνο αὐτὴ
Θά μοῦ τὴ σβύση!

ΓΥΝΑΙΚΑ

Σ' αγαπώ κι' όταν τὸ κλημα
Τῆς ψυχῆς μου μόνο ἀνθῆ
Σ' αγαπώ κι' όταν ἡ λίμα
Τῆς σαρκός μου σὲ ποθῆ.

Σ' αγαπώ κι' όταν τὸ νῆμα
Χρυσοκλώθεται γερὸ.
Σ' αγαπώ κι' όταν τὸ μνήμα
Χαίνη ἐμπρός μου παγερό.

Σ' αγαπώ κι' όταν τὸ βῆμα
Μ' ὀδηγῆ σιτὴν ἀρετῆ.
Σ' αγαπώ κι' όταν τὸ κρῖμα
Σκλαβωμένο μὲ κρατῆ.

Σ' αγαπώ κ' όταν ή ρίμα
Σέ γητεύη άβρά κι' άγνά.
Σ' αγαπώ κι' όταν τό χρήμα
Μέ στολίδια σέ πλανά.

Σ' αγαπώ κι' όταν γιά ντύμα
Νυφικιά φορής στολή.
Σ' αγαπώ κι' όταν σαν χτήμα
Ή ανάγκη σέ πουλή.

Σ' αγαπώ κι' όταν τό κώμα
Σέ ξεσέρνη ναυαγό.
Σ' αγαπώ κι' όταν τό θύμα
Της αγάπης είμ' έγώ !

ΑΓΑΠΕΣ

Σήμερα θά θυμηθώ
Τῆς παληές μου ἀγάπες ὄλες!
Τῆς ἀγνές κι' ὄνειροπόλες,
Ποῦ ρωμαντικά ποθῶ :

Ἀγαπιώμαστε πολὺ
Τῶλεγαν τὰ μάτια μόνο
Δέ μᾶς γλύκαινε τὸν πόνο
Οὔτε χᾶδι, οὔτε φιλί!

Σήμερα θά θυμηθώ
Τῆς παληές μου ἀγάπες ὄλες!
Τῆς τσαχπίνες καὶ μαργιόλες,
Ποῦ μοῦ πήραν τὸν ἀνθό :

Σμίγαμε στῆς ἀμμουδιές
Τὰ σκοτεινιασμένα βράδυα
Τί φιλάκια καὶ τί χᾶδια
Καὶ τί χτύποι στῆς καρδιές !

Σήμερα θά θυμηθῶ
Τῆς παληές μου ἀγάπες ὄλες !
Τῆς θερμές καί φλογοβόλες
Ποῦ μὲ σύραν στό βυθό :

Πλανηθηκαμε σμιχτά
Κάτω ἀπ' τῆς Ἐδέμ τὰ φύλλα
Καί τῆς ἀμαρτίας τὰ μῆλα
Τὰ δαγκάσαμε σφιχτά.

Ὅλες θά τῆς θυμηθῶ
Κι' ὄλες θά τῆς νοσταλγήσω...
Μὲ καμμιά δὲ θά εὐτυχήσω
Χώρια νά ξαναβρεθῶ !

ὦ ! πῶς ἄλλαξε ἡ ζωή ! ..
Τωρινές μου ἀγάπες ὄλες,
Εἶστε ἀγνές, εἶστε μαργιόλες
Εἶστε ἀμαρτωλές μαζί !

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΡΙΜΑ

σα μυστικά έχω κρύψει
Στην καρδιά μου θά τὰ ἴπῳ
Δίχως φόβο, δίχως τύψη —
Εἶνε κρῖμα ν' ἀγαπῶ ;

Ἔνα μόνο δὲ θὰ βγάλῃ
Ἄπ' τὰ χεῖλη μου ἡ ψυχὴ
Τὸ σκεπάζ' ἡ πειὸ μεγάλη
Κ' ἡ πειὸ σκοτεινὴ πτυχὴ.

Στίχος, ὄχι, δὲν τὸ λέει !
Παραλήρημα — οὔτε αὐτό !
Σιγαλὰ ἡ καρδιά τὸ καίει
Στόν κρυφὸ της πυρετό.

Ἄσυχώρετο εἶνε κρῖμα
Τύψη ἂν λάβω δὲν ἀρκεῖ —
Θὰ τὸ πάρω μέσ' στοῦ μνήμα
Νὰ μὲ τυραννῇ κ' ἐκεῖ !

ΓΛΥΚΕΙΑ ΠΕΙΡΑ

ταν ανθήσουν μέσ' στην καρδιά σου
"Όσα λουλούδια την άνοιξη ανθοῦν
Μην περιμένης !... Νά ζήσης βιάσου
Βιάσου νά ζήσης — Θά μαραθοῦν !

Μαδοῦν τὰ ρόδα, πέφτουν τὰ φύλλα —
Σ' ὄλον τὸν κήπο σου τὸ δροσερὸ
Μόνο καὶ μόνο θᾶβρουν δυὸ ξύλα
Δυὸ ξύλα θᾶβρουν γιὰ ἓνα σταυρό... .

Μέσ' ἀπ' τὸν πόνο, ποῦ σέ προσμένει,
Μάθε νά βγάζης χαρὰ μυστική
Ἄπ' τὴν Ἀγάπη ἄλλο δὲ μένει
Δὲ μένει ἄλλο πάντα γλυκύ !

ΑΝΕΡΑΣΤΗ

Δέ σοῦ ἀρέσουν τὰ φιλιὰ
Δέ σ' εὐχαριστοῦν τὰ χάδια
Ὅλη μέρα στή δουλειά
Ὅλομόναχη τὰ βράδια !

Πῶς μπορεῖς, μὰ πῶς μπορεῖς
Νά νηστεύης μοναχή σου
Δίχως διόλου νά χαρῆς
Τὸν Ἄπριλη τῆς ζωῆς σου :

Εἶνε κρῖμα ἀπ' τὸ Θεό
Καὶ συχώρεση δὲν παίρνει
Νά μαραίνης τὸν ἀνθό
Τὸν ἀνθό ποῦ Αὐτός σοῦ φέρνει.

Κι' ἀντὶ ρόδα νά μαδαῶς
Στ' ἀνθισμένα περιβόλια
Μέσ' στ' ἀγρίδια ν' ἀπαυδαῶς
Ποῦ σέ γδέρνουν τὰ τριβόλια !

Φεύγει ὁ χρόνος σὰ νερό
Κι' ὅταν θὰ περάσ' ἡ νειότη
Τί μετάνοιωμα πικρὸ
Θὰ σοῦ τρώη βαθειὰ τὸ σκότι !

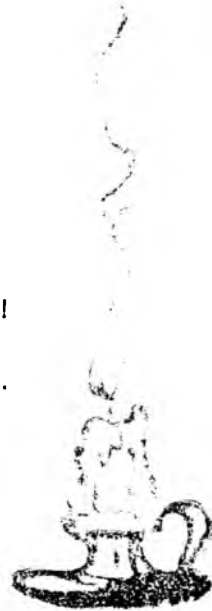
Ἄσπρα θάεινε τὰ μαλλιά
Καί τὰ χεῖλη μαραμένα
Οὔτε χάρδια οὔτε φιλιὰ
Οὔτε κι' ὄνειρο κανένα!

Κάποτε μ' ἓνα σπασμό
Θά σοῦ λείψουν οἱ ἐφιάλτες
«Δεῦτε τὸ στερνὸ ἀσπασμό...»
Θά θρηνηλογοῦν οἱ ψάλτες.

Μὰ δὲν ξέρω ἂν θά βρεθῆ
Ἄλλο ἀπ' τοῦ παπᾶ τὸ στόμα
Ποῦ νὰ σκύψῃ ν' ἀσπασθῆ
Τὸ κακόμοιρό σου πτώμα!

Τιμωριέται καὶ σκληρὰ
Τῆς ἀνέρας τῆς τὸ κρίμα:
Ὅποιος πνίγει τὴ χαρὰ
Δὲ συχάζει οὔτε στό μνημα.

«— Καμμιά γλύκα τὴ ζωὴ
Δὲ σοῦ γλύκανε;. . . Τί φρίκη!
Δὲ σὲ τρώω ἔτσι πικρὴ! . . .»
Θά σοῦ λέη καὶ τὸ σκουληκι. . .

ΕΡΙΝΝΥΕΣ

ολλούς παπάδες πρέπει νά καλέσω
Κι' άκόμα έναν καλλιφωνα Δεσπότη
Μνημόσυνο μεγάλο νά τελέσω
Στή φρόνιμη κ' έναρετή μου νειότη !

"Ήτανε μιά σεμνότατη κοπέλλα
Δέν έβγαινε ποτέ στο παραθυρι
Δέν έκανε καμμιά ποτέ της τρέλλα
Πιστά τής Άρετής τό Νόμο έτήρει.

"Έσκυβε χρονικής στο έργόχειρό της
Διάβαζε τό πολύ κ'άνα βιβλίο
Κ' έβλεπε μοναχά μέσ' στ' όνειρό της
Τόν έρωτα σά νόμιμο νυμφίο.

Και πέθανε και πάει ή χρυση μου νειότη
Χωρίς νά καταλάβω άν είχε ζήση ! . .
'Ω βέβαια θα καλέσω ένα Δεσπότη
Συχώριο άπ' τό Θεό νά της ζητήση !

Γιατί χωρίς καθόλου νά τό νοιώση
Τήν πειό τρανή άμαρτία είχε κάμη
Και τήν άγνή ψυχή μου άντί νά σώση
Τή βράζει μέσ' στής τύψης τό κατράμι !

ΣΤΕΡΝΕΣ ΩΡΕΣ

Δέν ξέρω ποιοί θά ζήσουν πειό στερνοί
Στή γῆς άπάνω πού θ' άγκομαχάη,
Μά εἴτε τούς άναρπάσουν οί ούρανοί
Εἴτε τούς καταπιούν ταρτάρων χάη

Τό ξέρω, μοῦ τό λέει ἡ καρδιά ἡ τρελλή,
Πῶς θάεινε οί πειό στερνοί δυό έρωτευμένοι
Ποῦ θά σφραγίσουν μ' ἕνα τους φιλί
Τοῦ κόσμου τῆ συντέλεια εὔτυχισμένοι!

Κι' άν ἔχουν κάποια λύπη στήν καρδιά
Τῆν ὕστατη ὥρα θάεινε αὐτή, άν δέ σφάλω,
Ποῦ δέ θά ὑπάρχη τρίτος τότε πειά
Γιά ν' άπατήση ὁ ἕνας τους τόν άλλο!

ΜΙΚΡΕΣ ΤΡΕΛΛΕΣ

ΑΤΥΧΟΣ

Είμαι άτυχος στους έρωτές μου ώς τόσο!
Οί άγαπημένες μου άλλα θα σας πουν—
Πιστέψτε τή βεβαίωση που θα δώσω:
Τής άγαπώ χωρίς να μ' άγαπουν!

Τής άγαπώ μά δπως τή δρόσο οί κρῖνοι
Κι' δπως τ' άηδόνια τής κρυφές πηγές
Μ' άρέσουν τά τραγούδια κι' δχ' οί θρήνοι
Μ' άρέσουν τά φιλιά κι' δχ' οί πληγές.

Νειρεύονται οί χρυσές μου δλο τó χρόνο
Μεγάλη άγάπη με ίερó σκοπό
Μά λίγο έγώ μπορώ, λίγο καί μόνο
Μόνο για τήν άγάπη ν' άγαπώ!

ΠΡΟΞΕΝΗΤΡΑ

Ἦρθε γιὰ νὰ μοῦ κάμη προξενιά
Κι' ἄρχισε πονηρὰ νὰ μοῦ τὰ στρίφη
Ἄχ! Ἄχ! ἡ προξενήτρα μου εἶναι νειὰ
Πειὸ νειὰ καὶ πειὸ ὁμορφότερη ἀπ' τὴ νύφη!

— Εἶναι ὁμορφη, λοιπόν, κ' εὐγενικὴ
Καὶ προῖκα ὁ πεθερὸς πολλὴ μοῦ δίνει;
Ὅλα καλὰ! Μὰ πῶς τὴν ἀδικεῖ
Ποῦ γράφει στίχους σὰν ἐμέ κ' ἐκείνη!

Ἄχ! ἄλλον πρέπει νὰ τῆς βρῆς γαμπρὸ
Δὲ θὰ τὴν ἔκανα εὐτυχῆ! Τί κρίμα! . . .
Ἐχω σὰ μέτρα βίτσιο τρομερὸ
Κ' εἶμαι πολὺ γκρινιάρης γιὰ τὴ ρίμα.

Ὅμως ἐσὺ νὰ μὴν ἀπελπιστῆς
Μπορεῖ μὲ τὸν καιρὸ καὶ νὰ-μὲ πείσης.
Ὁ ἀνύπαντρος, θὰ πῆς, προξενητῆς . . .
Σωστό! Μ' ἄς τὸ θυμόσουν πρὶν ἀρχίσης!...

ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΟ

Ποτέ μου απ' τὸ δικό σου πειὸ γλυκὸ
Δὲν ἔχω ἀκούση ἐρωτηματικό!

Μὴ σ' ἄλλον τόνο μοῦ μιλήσης, μὴ!
Ρώτα με κάθε ὥρα καὶ στιγμή.

Ρώτα με δίχως νόημα καὶ σκοπὸ
Ὅ,τι κι' ἂν μὲ ρωτήσης θὰ σ' τὸ πῶ!

Ρωτᾶς καὶ μὲ γεμίζει οὐράνιο φῶς
Γίνομαι παντογνώστης καὶ σοφός.

Μόνο μὴ μὲ ρωτᾶς ποιὰν ἀγαπῶ
Γιατὶ δὲ θᾶβρω λόγια νὰ σ' τὸ ἴπῶ!

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Σεσίλ, αγαπημένη μου μικρή,
Γύρω σου ό Άπρίλης όλα τάχει άνθιση
Όμως άπ' όλα έσ' είσαι πειό άνθηρή!
Δέ σου τώχουν τ' άηδόνια κελαϊδήση;

Άφησέ με, Σεσίλ, μόνο άπό σέ
Νά πλέξω ένα Μαγιάτικο στεφάνι
Μέ τών γλυκών ματιών σου τόν πανσέ
Μέ τών χειλιών σου τ' άλικο γεράνι

Μέ τά δροσάτα ρόδα τών παρειών
Μέ τής γλυτσίνες τών ξανθών μαλλιών σου
Μέ τά κατάσπρα κρίνα τών χειριών
Καί μέ τά νερατζάνθη τών στηθιών σου.

Στεφάνι, πει' όμορφότερο άπ' αυτό
Ούτε Θεός ποτέ δέν άξιώθη!
Ό Σεσίλ, πλασματάκι αγαπητό!
Ό Μάη! Ό νειάτα! Κι' ω κρυφοί μου πόθοι!

Η ΧΩΡΙΣΤΡΑ

Τῶν μαλλιῶν σου ἡ χωρίστρα πῶς μοῦ ἀρέσει!
Ἄναμερίζει ὀλόϊσα στή μέση
Τοῦτα δεξιά κ' ἐκεῖν' ἀριστερά
Τὰ ξανθά σου ἀνθοκλάδια τὰ σγουρά.

Ψηλό, στενὸ βουνήσιο μονοπάτι,
Ποῦ σκλαβώνεις ἀθέλητα τὸ μάτι
Καὶ μὲ λαχτάρ' ἀνείπωτη, κρυφῆ
Τὸ σέρνεις πρὸς τὴν ὀμορφὴ κορφῆ,

Σὰ στρατοκόπος μίαν αὐγὴ ἕνα βράδυ
(Μὲ τὸ φιλί, καλέ, καὶ μὲ τὸ χᾶδι)
Στ' ὀλάνθιστό σου δάσος τὸ ξανθό
Θέλω ν' ἀνηφορίσω — νὰ χαθῶ!

ΚΡΥΦΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Μικρούλα, δίχως άλλο τώχεις νοιώση
Πώς τ' αγνά σου χειλάκια λαχταρώ
Κ' ή καρδιά σου έχει πάρη από καιρό
Απόφαση γλυκειά νά μου τά δώση.

Όσο κι' αν είσαι άθώα — πονηρεμένα
Τήν πολυπόθητη ώρα καρτερείς
Μά εκείνη άργει και σκάζεις κι' άπορείς
Που τάχα τόσο έγω φοβάμ' έσένα!

Δέ νοιώθεις πώς δέν κάνει — τί άπειρία! —
Δέν κάνει κύριος καθώς πρέπει έγω
Μιά κοπελλίτσα νά χαϊδολογώ
... "Αν δέν εϋρω τήν πειό κρυφή εύκαιρία!

ΑΓΓΕΛΙΚΟΣ ΚΑΥΜΟΣ

"Έχει έναν κρυφό καύμο
Καί νά μοῦ τόν 'πὴ δὲ θέλει!
Τὴν ἀκούω μὲ δισταγμό.
—"Έχουνε καύμο κ' οἱ Ἄγγελοι;

"Ὡ τί πέλαγο ἀπὸ γάλα
Κι' ἀπὸ μέλι ποταμός
Μέσ' σ' ἑνὸς δακρύου τῆ στάλα
Θᾶειν' ὁ ἀγγελικὸς καύμός!

"Αγαπούλα μου ἱερή,
Τὸν καύμό σου ἔχω μαντέψη
Μὰ ἡ ψυχὴ μου δὲ μπορεῖ
"Άξια σου νά τὸν γιατρέψη!

Μοναχά μὲ Ἄγγελου λύρα
Νά σέ ὑμνήσω λαχταρῶ
Κι' ἄχ ἀκόμα δὲν τὴν πῆρα
Κι' ἄχ ἀκόμα δὲ μπορῶ!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΤΗΣ ΧΤΕΝΟΥΛΑΣ

T

ά μαύρα σου παρθενικά μαλλιά,
Ποῦ μοιάζουνε μὲ ἀφέγγαρα σκοτάδια,
Ἄκόμα δὲ σοῦ τᾶλουσαν φιλιὰ
Δὲν τᾶχουν κατσαρώση ἀκόμα χάδια

Μὴν τὰ χτενίζης τὰ μαλλιά σου, μή,
Ἄπλᾶ, σὺν ἀπονήρευτη παιδοῦλα!
Καιρὸς νὰ ῥθοῦνε οἱ πρῶτοι πειρασμοὶ —
Σοῦ πῆρα ἐγὼ χτές βράδου τῆ χτενούλα.

Κι' ἂν θέλῃς νὰ χτενίσῃς τὰ μαλλιά
Μὴν τῆ ζητᾶς στήν τσέπη σου τὴν ἄδεια
Ἐγὼ θὰ σοῦ τὰ λούσω μὲ φιλιὰ
Θὰ σοῦ τὰ κατσαρώσω ἐγὼ μὲ χάδια!

ΝΥΧΤΑ

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Άρε τὰ δυό σου χέρια τὰ κρινένια !
Μη μ' ἀμποδᾶς νὰ κάμω αὐτό ποῦ πρέπει !
Γιὰ ἰδές ! Μέσ' ἀπ' τὰ νέφη τ' ἀσημένια
Πρόβαλε τὸ Φεγγάρι καὶ μᾶς βλέπει... .

Ἄχ ! δὲ μ' ἀφήνει καὶ δὲν εἶν' ἐλπίδα
Τὸν ὄμορφο σκοπὸ μου νὰ μπορέσω !
Δός μου, Φεγγάρι, μιὰ χρυσῆ σου ἀχτίδα
Τ' ἀνήξερα χεράκια της νὰ δέσω.

Στὸ στήθος ἀλαφρά θὰ τὰ σταυρώσω
Κι' ὡσὰν νὰ τὴν θυσιάζω ἀγνὰ σὲ σένα
Θὰ σκύψω καὶ σεμνὸ φιλὶ θὰ δώσω
Στ' ἀφίλητά της χεῖλη τὰ παρθένα.

ΠΑΡΘΕΝΙΚΟ

«Τὰ γιασεμιά εὐωδιάζανε τὸ βράδυ
Κ' ἡ καρδιά μου παράξενα μεθοῦσε.
Ἦμουν μικρούλα κι' ἄπραγη. Οὔτε χᾶδι
Οὔτε φιλάκ' ἡ σάρκα μου ποθοῦσε.

Μιά νύχτα ποῦ μᾶς πῆρε τὸ σκοτάδι
Στὸ δρόμο κ' ἔρημιὰ μᾶς περικλειοῦσε
Μ' ἀγκάλιασε σφιχτὰ — τί ἀνατριχάδι! —
Καί ζεστὰ μὲ φιλοῦσε, μὲ φιλοῦσε...

Ἄστράψανε τὰ μάτια μου ἀπὸ νέο
Ἐνα φῶς, τρομερὸ μαζί κι' ὠραῖο.
Τῆ σάρκα μου ἠδονῆς χαρὰ δονοῦσε

Μὰ ἡ ψυχὴ μου θλιβόταν καὶ θρηνοῦσε :
— Κακόπαιδο, σταλμένο ἀπὸ τῆς Μοῖρες,
Δός μου τὴν παρθενιά μου ποῦ μοῦ πῆρες!..»

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΑ ΚΥΘΗΡΑ

”Απειρα τ’ ἄστρα ἐπάνω μας μετροῦν τὰ χὰη τοῦ ἀπείρου
Στὰ κούφια θαλασσόκαστρα φρενιάζει τὸ μαϊστράλι
Κ’ ἐγὼ δειλὸς ζωντανευτὴς τοῦ ἐρωτικοῦ μου ὄνειρου
Πλανιέμαι μὲ τὴ φίλη μου στὸ ἐρημικὸ ἀκρογιάλι.

Μέσ’ ἀπὸ κοραλλόδεντρα καὶ μαργαροκοχύλια
Ἐναπηδοῦν φαντάσματα τοῦ θαλασσένιου κόσμου
Καὶ σμίγει ὁ πόθος μου ὁ παληὸς μὲ τὴν καινούργια ζήλεια :
Δειλὴ μου ἀγάπη, θάρρεψε καὶ τίς χαρές σου δὸς μου !

Καλέ μου γέρο-Τρίτωνα μὲ τὸ χρυσό σου λέπι
Ἐλα καὶ πάρε μας γλυκὰ τὴν ὥρα τῶν ὀνείρων
Ταξιδεψέ μας ἄφαντα κανεὶς νὰ μὴ μᾶς βλέπη
Καὶ βγάλε μας στὸ πειὸ κρυφὸ λιμάνι τῶν Κυθήρων !...

ΣΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ ΤΟ ΚΟΧΥΛΙ

Στοῦ τηλεφώνου τὸ κοχύλι
Τ' ἀφίλητά σου τρέμουν χείλη
Καὶ μουσικὰ γλυκολαλοῦν

Κλείνω τὰ μάτια, τ' ἀντικρύζω
Μὰ λόγια πειὰ δὲν ξεχωρίζω
Δὲ λένε λόγια — μὲ φιλοῦν!

Λευκοὶ φτεροκοποῦν ἀγγέλοι
Ἄνθοῦνε κρῖνα, τρέχει μέλι
Παρθενικὴ χαρὰ μεθῶ...

Μόνο τὴ μακρυνὴ φωνούλα
Ξέρω ἀπὸ σέ, γλυκειὰ μικρούλα,
Κι' αὐτὴ μοῦ ἀρκεῖ νὰ σέ ποθῶ!

Μέσ' άπ' τοῦ άγνώστου κι' άπ' τοῦ όνειρου
Μέσ' άπ' τοῦ χάους κι' άπ' τοῦ άπειρου
Μοῦ μίλησες τόν κόσμο έσύ

Μέ τρέλλανε ή μικρή σου τρέλλα
Πάρε τó σύρμα-σύρμα κ' έλα
Στῆς μοναξιᾶς μου τó νησί!

"Έλα ν' άκούσης τά τραγούδια
"Έλα νά κόψης τά λουλούδια
Πού έσύ έχεις σπείρη μυστικά!

"Έλα στοῦ αύτιοῦ σου τó κοχύλι
Νά βάλω τά δικά μου χείλη
Καί νά σοῦ άποκριθῶ γλυκά!

ΛΙΓΆΚΙ

Πόσες φορές με ρώτησες
"Αν σ' αγαπῶ λιγάκι
Πόσες φορές σοῦ ἀπάντησα
Μ' ἓνα γλυκὸ φίλι :

— Λιγάκι μόνο θᾶθελες,
Καλό μου κοριτσάκι ;
Τι κρίμα!... ἐγὼ δὲν τῶξερα
Καί σ' αγαπῶ πολὺ !

ΝΑΥΤΙΚΗ ΜΠΛΟΥΖΑ

Κάτω ἀπ' τὰ ξανθὰ σου τὰ μαλλιά,
Ποῦ οἱ θαλάσσιες αὔρες τὰ χαϊδεύουν,
Στὴν ἀφρόλουστή σου τραχηλιά
Κόκκινες βαρκοῦλες ταξιδεύουν.

Φλογερὴ με δέρνει ἐπιθυμιὰ
Σ' ἄγνωστα νησιά νὰ ταξιδέψω.
Δός μου μιὰ βαρκοῦλα, δός μου μιὰ !
Δέ μοῦ δίνεις ; Ὅλες θὰ τῆς κλέψω !

ΜΕΤΑΝΟΙΩΜΑ

Ἄργησαμε στή θάλασσα πολὺ
Κι' ὄλοι στὸ σπίτι σου ὄλοι μᾶς μαλλώνουν.
«Μετάνοιωσα πικρά!» μοῦ λές. — Δειλή!
Προνόμιο εἶνε τῶν νειῶν νὰ μετανοιῶνουν!

Κ' ἐγὼ ἔχω μετανοίωση ὅμως γελῶ
Κ' ἐπιθυμιὰ δὲν ἔχω πειὸ μεγάλη
Παρά νὰ ξαναπαῖμε στὸ γιαλὸ
Ν' ἀργήσω καὶ νὰ μετανοιῶσω πάλι!

ΑΣΚΟΠΑ ΔΑΚΡΥΑ

Τ' ἄσκοπα δάκρυα πῶχυσες μιὰ νύχτα τῆς ζωῆς σου
Ἄπῶνα χάος ἀνάβλυσαν καὶ τρόμαξε ἡ ψυχὴ σου
Δὲν ἤξερες, ἀμέριμνη πεταλουδίτσα, ὡς τώρα,
Πῶς ἓνα χάος ἀπέραντο μέσ' στὴν καρδιά σου ἐχώρα.

Ἔτσι ἄξαφνα ποῦ τῶμαθες δίκηος σοῦ μένει τρόμος
Καὶ μυστικά ἐρωτήματα σὲ βασανίζουν — Ὅμως
Τ' ἄσκοπα δάκρυα, π' ἄκουσα βουβά νὰ σ' ἀναφέρνουν,
Τὸν πλέον ἀνώφελο ἀκοπὸ σ' αὐτοῦς τοὺς στίχους παίρνουν.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Μικρή παληά μου αγάπη εύγενική,
Πλασμένη από ροδόφυλλα του όνειρου
Κι' από άχνα καταξάστερη του άπειρου,
Μικρή παληά μου αγάπη εύγενική,

Τò βλέμμα σου εΐνε άγγέλου γλυκασμός
Τò γέλιο σου μικρού Θεοϋ εύτυχία
Κ' εΐνε ή σεμνή - σεμνή σου παρουσία
"Ολβος του άνθρώπου και μακαρισμός.

Φτάνεις κι' δλόγυρά σου δημιουργείς
Μέ τον άνασασμό της καλωσύνης
Μιάν άτμοσφαΐρα τόσης άγιωσύνης
Ποϋ χάνονται τά σύνορα της γής.

Κι' όρίζεται του άπειρου ή περιοχή
Κορνίζα σου, στεφάνι σου, κορώνα —
"Αθάνατη φαντάζεις στον αΐωνα
"Αξια ν' άκούς μονάχα προσευχή!

Ἐνσαρκο ὑψώθης σύμβολο ἱερό
Τῆς κόρης, τῆς συζύγου, τῆς μητέρας
Τοῦ φαύλου πειρασμοῦ τὸ ἀνόσιο τέρας
Σωριάζεται στα πόδια σου νεκρό.

Καί μένεις καί τῆς νίκης νικητῆς —
Ἄχραντη, ἀμόλυντη, ἄσπιλη, ἐξαισία
Σάν Παναγιὰ σέ ἀπρόαιτη ἐκκλησία
Σάν ἄφταστο φαινόμενο ἀρετῆς.

Πῶς θέλεις νά μπορέσω νά σοῦ ἴπῳ
Ὅχι μέ προσευχή παρά μέ στίχους
Αὐτὸ ποῦ κρύβω στῆς καρδιᾶς τοὺς τοίχους ; . . .
— Μόνον σάν Παναγίτσα σ' ἀγαπῶ !

Μικρὴ παληὰ μου ἀγάπη ἰδανικὴ,
Κάποιες φορές — ὦ πῶς μοῦ καίει τὸ αἷμα ! —
Πεῖο τίμιο ἀπ' τὴν ἀλήθεια εἶνε τὸ ψέμμα
Μικρὴ παληὰ μου ἀγάπη ἰδανικὴ . . .

ΑΠΡΕΠΟ ΦΙΛΙ

'Απ' δλα τὰ φιλάκια πού ἔχω δώση
Σέ χείλη κοραλλένια ἐδῶ κ' ἐκεῖ
Γιὰ κανένα δέν ἔχω μετανοιώση!
'Ἦταν καθέν' ἀπ' τ' ἄλλο πειῶ γλυκύ.

Μὰ τῆς νυχτός μ' εἶχε πλανέψ' ἡ σκέπη
Καί σέ κάποια χειλάκια δροσερά
'Ἐδωσα ἓνα φιλι χωρίς νά πρέπη.
Γι' αὐτό ἔχω μετανοιώση φοβερά!

Συχώρεσέ με, ἀγαπητῆ κοπέλλα,
'Ὅχι ποῦ σοῦδωσ' ἄπρεπο φιλι
Μὰ ποῦ δέν ξανακάνω τέτοια τρέλλα
Κι' αὐτό θέ σοῦ στοιχίση πειῶ πολύ!

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Σ' είχα πικράνη κάποιο βράδυ
Κι' άχ πόσο πόνεσα γι' αυτό!
Πήρα της νύχτας τὸ σκοτάδι
Κ' ἤρθα στὸ σπίτι νὰ κλαφτῶ.

Κλεισμένα τὰ παράθυρά σου
Κι' ἀπ' τῶν ὀνείρων τὰ φτερά
Τρεμόσβυνε τῆς κάμαράς σου
Τὸ καντηλάκι θλιβερά.

Ἄχ! νὰ μὴ σβύση, νὰ μὴ σβύση
Κι' ὁ Ἄγγελος, ποῦ τὴ φυλά,
Μέσ' στὸ σκοτάδι τὴν ἀφήση
Καὶ πάει στ' ἀστέρι του ψηλά!

Χρόνια ἀπ' τὴ νύχτα πᾶν ἐκείνη
Δὲ μ' ἀγαπᾶς, δὲ σ' ἀγαπῶ
Μὰ κάπου ἀκόμα τρεμοσβύνει
Τὸ καντηλάκι τὸ θαμπό...

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Στό ογουροπράσινο βουνό
Ποῦ ἀνθίζουν τοὺς χειμῶνες
Οἱ κρίνοι κ' οἱ ἀνεμῶνες
Τῆ θλίψη μου πλανῶ . . .

“Ὅλα του ὠραῖα ὅπως παληά :
Ἡ χλόη, οἱ μυρτιές, οἱ βάτοι,
Τὸ φιδομονοπάτι
Κ' ἡ γερασμένη ἐλήα.

Κι' ἄχ! μόνο ἐσὺ λείπεις ἐδῶ
Κάτου ἀπ' τῆ θεία λιακάδα
Ἐσὺ ποῦ δὲν ξανάδα
Κι' οὔτε θὰ ξαναδῶ!

Σὲ μελετῶ νοσταλγικά —
Γίνονται οἱ στίχοι θρῆνοι
Καὶ πλέκονται οἱ ἄγριοι κρίνοι
Στεφάνια νεκρικά.

Λυγμοὶ μὲ πνίγουνε κρυφοὶ
Κι' ἀργοπλανῶ τὸ βῆμα
Σὰ νὰ ζητῶ ἓνα μνημα
Στὴν ἔρημη κορφή...

ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

Σας άρέσουν, θαρρώ, τὰ ώραϊα τραγούδια
Τ' άντιγράφετε στὰ λευκώματά σας
Καί τὰ νοιώθετε ώς μέσα στην καρδιά σας
Της άγάπης τρελλά ξεπεταρούδια.

Άν ίσως είναι και για σας γραμμένα
Τότε δά, τότε πού σας ξετρελλαινουν :
Γιά πάντα τή ζωή σας όμορφαίνουν
Άπ' τó έρμάρι ποϋ τ'άχετε κλεισμένα !

Μά δείχνετε μεγάλη άχαριστία.
Στους ποιητές έσεις δέ συγχωρείτε
Καμμιά παραξενιά—κι' άκόμα μήτε
Της καρδιάς τους τή γόνιμη άπιστία !

Δέν τó νοιώθετ' έσεις, άθώα τάχα
Της πονηρής άγάπης άγγελούδια,
Πώς θ'άχατε λιγώτερα τραγούδια
Άν μέναμε πιστοί σέ μιá μονάχα ;

ΕΙΔΥΛΛΙΟ

ΠΟΛΥΪΠΑΡΑΞΕΝΟ

Πολύ παράξενο εἶνε, ἀλήθεια, αὐτό !
Κανείς δέ θά μᾶς ἔλεε στό χωριό μας
Οὔτε κ' ἐσέ κουτή, οὔτ' ἐμέ κουτό —
Μά τί κουτό ζευγάρ' εἴμαστε οἱ δύο μας !

Γυρίζουμε στοὺς κάμπους, στά βουνά
Σέ κάθε ὁμορφῆ θέσῃ σταματοῦμε
Χαιρόμαστε τὴν πειὸ λευκὴ ἔρημιά
*Ἐξυπνα λόγια βρίσκουμε νά ποῦμε

*Ἐξυπνες ἀπ' τὰ μάτια μας φωτιές
Μπορεῖ ἓνας τ' ἀλλουνοῦ ν' ἀντιπετάξῃ
Μά δὲν κάναμε ἀκόμα, νά ὦς τὰ χτές,
Οὔτε καὶ μιὰ μονάχα ἔξυπνη πράξῃ! —

Σουρουπώνει, θυμᾶσαι τὴ μαμά,
Πάλι ὁ δρόμος στό σπίτι σου μᾶς φέρνει...
Μά, χρυσὴ μου, σ' τὸ λέω, δέ μᾶς τιμᾶ
*Ἡ κουτὴ φρονιμάδα ποῦ μᾶς δέρνει!

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Τὸ ζευγαράκι μας τρελλὰ
Στὸ βουνοπλάγι ροβολᾶ
Φωνές, χαρές, τρεχάματα —
Μὰ τὰ παιχνίδια τὰ πολλὰ
Καμμιά βολά, καμμιά βολά
Φέρνουν καύμους καὶ κλάματα.

- Φαντάσου ἂν πέσης!... — Τί μ' αὐτό ;
— Φαντάσου ἂν πέσω!... — Σέ κρατῶ
Καὶ δὲν παθαίνεις τίποτε!
— Φαντάσου ἂν πέσουμε κ' οἱ δυὸ
Καὶ μὲ κρατεῖς καὶ σέ κρατῶ!...
— Δὲ ντρέπεσαι, ξετοῖποτε! ..

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ

Τί φριχτή παρεξήγηση κι' αὐτή
Νά νομίζης πῶς εἶνε ὁ ἔρωτας τάχα
Περίπατοι μαζί με τὸν ποιητὴ
Καὶ τραγουδιῶν ἀπαγγελίες μονάχα!

Τί φταίω ἂν εἴμαι λίγο ποιητής ;
Τί φταίω σὰν κέφι ἂν ἀπαγγέλλω ;
* Ἄλλα τραγούδια πειὰ μὴ μοῦ ζητῆς !
Φιλάκια τώρα, χάδια τώρα θέλω !

Μὲ στίχους μοναχὰ εἶναι δυνατό
Νά σβύσουμε τὴ φλόγα τοῦ ἔρωτά μας ;
Αἷμα κυκλοφορεῖ ζεστό ζεστό
Κι' ὄχι αὐλο σεληνόφως στὴν καρδιά μας !

ΘΥΜΑΤΑ

Περνούσαμε μιὰ σεληνόλουστη βραδυά
Σ' έναν πανάρχαιο πλάτανο άποκάτου
— Έδω, μοϋπες με τρόμο στην καρδιά,
Κρεμοϋσε ο Άλη-Πασσάς τὰ θύματά του !

Χωρίς νά θέλω άνατρίχιασα πολύ
Και μιὰ ιδέα .τρελλή μοϋρθε, φαντάσου,
Νά σοϋ κάμω μιὰ έρώτηση δειλή:
— Έσϋ ποϋ τὰ κρεμάς τὰ θύματά σου ;

«ΛΑΘΟΣ»

Μιά νύχτα μοϋχες δώση τὸ πρῶτο σου φιλι
Κ' ήταν γεμάτο γλύκα, κ' ήταν γεμάτο πάθος.
“Όμως τήν άλλη μέρα με άταραξία πολλή
Τὸ άρνήθηκες και μοϋπες: «Έγώ φιλάκι ; Λάθος ! »

Δέν ήτανε φιλάκι ; «Λάθος» ήταν ; Μπορεϊ !
Δέ γνοιάζεται ή καρδιά μου όνόματα νά μάθη.
Δίνε μου έσϋ φιλάκια με άνάσα φλογερή
Κι' αν έρθη γι' αυτά λόγος όνόμαζέ τα... λάθη !

ΣΕΜΝΟΤΕΡΟ

Τὸ ξέρω ποῦεσαι, ἀγάπη μου, σεμνή
Καὶ ἰδανικὴ σὰν ἄγγελος τοῦ αἰθέρα.
Μπροστὰ καὶ α' ἄλλους κάνω ὑπομονή
Τὸν ἔρωτα νὰ βρίζης ὅλη μέρα.

Μὰ τὸ νομίζω περιττὸ πολὺ
Ὅταν μείνουμε οἱ δύο μας στὸ σκοτάδι
Σεμνότερο νὰ θέλῃς τὸ φιλι
Καὶ τάχα ἰδανικώτερο τὸ χάδι.

ΑΝΑΠΟΔΙΑ

'Αρχίζει ὁ ἄλλος κόσμος μὲ φιλιὰ
Καὶ μὲ νυχογδαρσίματα τελειώνει.
Πρῶτα τὴν καλοχτίζουν τὴ φωλιὰ
Κ' ἔπειτα κοῦκος βρίσκειται τ' ἀηδόνη.

Θέλω νὰ ἰδῶ ἡ δική σου ἀναποδιά
Σὰν τί θὰ βγάλη, ἀγαπητὴ μου, πέρα :
Μ' ἔγδαρες μὲ τὰ νύχια μιὰ βραδυὰ
Κ' ἀνέλπιστα μὲ φίλησες μιὰ μέρα !

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑΡΗΣ

Δὲ μὲ ξέρεις. Ποτέ σου μετρητὰ
Ὅσα θὰ λέω, θὰ γράφω, μὴν τὰ πάρης !
Εἶμαι στὸν ἔρωτά μου παιχνιδιάρης
Καὶ μοῦ ἀρέσουν πολὺ τὰ χωρατὰ.

Θέλεις τὸ μυστικό μου νὰ σοῦ ,πῶ ;
Μόνον τὴν κόρη ποῦ ἀγαπῶ πειράζω.
Γι' ἄλλες ἀγάπες ὅσο θὰ στενάζω
Τόσο μονάχα ἐσένα θ' ἀγαπῶ !

Ξέγνοιαστα ἐσύ, μὲ πονηριά πολλή,
Στὸν κοριτσιάστικο ὕφαινε ἀργαλειό σου
Τὸ ἐρωτικό, χρυσὴ μου, τ' ὄνειρό σου,
Ποῦ μοιάζει μὲ νυφιάτικη στολή. . .

Μ' ἂν κάποτε ἀτυχήσης, σοβαρὸ
Κι' ὀλόθερμο τραγοῦδι νὰ σοῦ κάμω
Μάντεψέ το ἀπὸ τώρα : Γιὰ τὸ γάμο
Δὲ θᾶχω, ἀγαπημένη μου, καιρό !

ΕΞΕΛΙΞΗ

Ἦμουν ἀπὸ φκισιά μου ντροπαλὸς
Ἄχ! τί χαμένες εὐκαιρίες, τί λάθη!...
Ξάμωνα στὰ τριαντάφυλλα δειλὸς
Κι' ὄλο φοβόμουν τὸ κρυμμένο ἀγκάθι.

Μὰ βγήκες στὴ ζωὴ μου ἔμπρὸς ἐσύ,
Τὸ μαγικό σου κροταλῶντας σεῖστρο,
Μὲ πότισες τοῦ πόθου τὸ κρασί
Καὶ στῆς ἀγάπης μ' ἔρριξες τὸν οἶστρο.

Δέν εἶμαι πειὰ δειλὸς! Σὲ λαχταρῶ.
Ἄψὺς καὺμός κρυφὰ μὲ δυναμώνει
Σὲ κυνηγᾶω, σὲ φτάνω καὶ μπορῶ
Νὰ κάμω τρέλλες σὰ βρεθοῦμε μόνοι.

Κόβω τὸ ρόδο μ' ἀπληστη καρδιά
Κι' ἄν μ' ἀγκαθώση τότε μὲ γλυκαίνει...
Θυμήσου τὴν ἀστόχαστη βραδυὰ
Ποῦμαστε σ' ἓνα λόφο καθισμένοι...

Θυμήσου μὲ ποιὰ τέχνη περισσὴ
Σ' εἶχα κρατήση στὴ θερμὴ μου ἀγκάλη
Κι' ἄχ φύλαγέ με, ἀγάπη μου χρυσι!
...Ἔτοιμος εἶμαι νὰ πλανέψω κι' ἄλλη!

Σ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

έ σκλάβωσες, μέ σκλάβωσες πολύ
Κ' εΐθε ό Θεός νά σοϋ τό ξεπληρώση!
Τό πειό γλυκύτερό σου τό φιλι
Καί τ' άβρότερο χάδι μοϋχεις δώση.

Μοϋ χάριτες στιγμές έρωτικές
Ποϋειναι φόβος νά μήν ξαναπεράσω
Κι' όσα νά ποϋν οί γλώσσες οί κακές
Ποτέ μου δέ μπορώ νά σε ξεχάσω!

Σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ πολύ
Γιά τήν τόση σου άφοσίωση σε μένα
Καί για τό χάδι καί για τό φιλι
Καί για τά λόγια τά γλυκά είπωμένα.

Μά πειό πολύ σ' ευχαριστώ, Κυρά,
Ποϋ μέσ' σε τρεις έρωτικές βδομάδες
Δέ μοϋ μίλησες οϋτε μιá φορά
Γιά στέφανα, για γάμους, για παπάδες!

ΤΙ ΚΡΙΜΑ

Ἔχεις εὐγενικιά ψυχὴ κι' ἀκόμα
Ἀνατροφή καὶ μόρφωση καλὴ.
Τί κρίμα σὰν τῆς ἄλλης νᾶχης σῶμα,
Σὰν τῆς ἄλλης ἀνάγκη γιὰ φιλί!

Ἄυλη ἐσὺ νὰ μὴν εἶσαι γιὰτί τάχα ;!
Ἄυλος θὰ σέ συντρέφευα ἀδερφός
Κι' ἀπ' τὰ ἐγκόσμια θὰ ἐγγίζαμε μονάχα
Τὰ λουλούδια, τὰ τραγούδια, τὸ φῶς . . .

Τώρα ὁ Θεὸς σὰν κρῖνο δὲ σέ ντένει
Κι' οὔτε ποῦ σέ χορταίνει σὰν πουλί —
Μεταξωτὰ φορεῖς, ἀγαπημένη,
Κ' οἱ πέστροφες σοῦ ἀρέσουνε πολὺ.

Σὰν φίδι τῆς καρδιές μας πάει καὶ γλύφει
Τοῦ γάμου ἢ σκέψη — καὶ μοιρολογῶ :
«— Τί κρίμα σὰν τῆς ἄλλης νᾶσαι νύφη
Σὰν τοὺς ἄλλους γαμπρὸς νᾶμαι κ' ἐγώ ! »

ΦΟΒΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΣ

Εΐνε ὁμορφα κ' εΐνε γλυκά πολὺ
Τὰ τραγουδάκια πῶγραφα γιὰ σένα.
Μὰ πόσο τὰ φοβᾶμαι τὰ σκασμένα
Ποῦεине ὁμορφα κ' εΐνε γλυκά πολὺ!

Ἄν τύχη ἓνας κακός νά τὰ σφυρίξη
Σέ καινούργια μου ἀγάπη, σκυθρωπή:
— Ὅμορφους στίχους γράφεις! θά μοῦ ἴπῃ
Κ' εὐγενικά τήν πόρτα θά μοῦ δείξη.

Μὰ ὦ πόσο τρέμω, ἀγάπη μου γλυκειά,
Μήν τᾶβρη μέσα στ' ἄλλα σου προικιά
Τῆς τύχης σου τὸ τίμιο παλληκάρι
Καί τοῦ ἀρέσουν πολὺ καί δέ σέ πάρῃ!

ΤΑΧΤΟΠΟΙΗΣΗ

'Ακοῦς ὁ κόσμος νᾶχη μάτια!
Καί_στόμα νᾶχη! .. 'Ακοῦς! 'Ακοῦς!
Γυρίζουμε στὰ μονοπάτια.....
Μᾶς εἶδαν. Τῶπαν. Τοὺς κακοῦς!

"Ἐννοια σου! 'Εγὼ θὰ τοὺς λουφάξω
Μὴ σκᾶς ἐσὺ καὶ μὴν πονῆς!
"Ὅλα τὰ_στόματα θὰ φράξω
Καὶ δὲ θὰ ξαναπῆ κανεὶς!

... Σὲ τί πεζὰ ποῦ πῆγε ὁ νοῦς σου!
Παπάδες... στέφανα... παιδιὰ...
Γιὰ νὰ βουβάνω τοὺς ἐχθροὺς σου
Δὲ θὰ ξανάρθω ἄλλη βραδυὰ!

ΜΙΚΡΗ ΠΛΑΝΗ

Μοῦλεγες θά μέ κάμης εὐτυχῆ
Κι' ὦ πῶς τῶχα πιστέψη, κατανούλα!
Ἦσουν σεμνή κι' ἀθῶα στήν ἀρχή
Πῶς ἔγινες τρελλή καί πονηρούλα ;

Μοῦλεγες θά μέ κάμης εὐτυχῆ
Γελοῦσες, τραγουδοῦσες ὄλην ὥρα
Τί γρήγορα ποῦ ἀλλάζεις ἐποχή!
Εἶσαι ὄλο γκρίνια καί φαρμάκι τώρα.

Μοῦλεγες θά μέ κάμης εὐτυχῆ
Ἔκλαιγες γιά τὸ τίποτε στήν ἄκρη
Κ' ἔλεγα ἐγώ : « Τί εὐαίσθητη ψυχὴ ! »
Δέ χύνεις τώρα πειᾶ μήτ' ἕνα δάκρυ !

Μοῦλεγες θά μέ κάμης εὐτυχῆ
Καί μ' ἔχεις δυστυχῆση τόσο λίγο
Ποῦ καί καμμιά δέν ἔχω ἀπαντοχῆ
Μά κι' ἀπ' τὸ πλάι σου δέ μπορῶ νὰ φύγω!

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Δέν είχα δοκιμάση χωρισμό
'Από γλυκά φιλάκια κι' από χάδια —
Πόσο μοῦ πλημμυράει τὸ λογισμό
Καί πόσο τὴν καρδιά μου ἀφήνει ἄδεια!

Μαγνήτης πλάϊ σου ἢ μνήμη μὲ τρῶβᾶ
Κι' ἀνεμοζάλ' ἢ Μοῖρα μὲ μακραίνει —
Πληρώνεται, λοιπόν, τόσο ἀκριβᾶ
Κάθε στιγμή γλυκειά κ' εὐτυχισμένη;

Χρυσό μου, ὕστερη χάρη σοῦ ζητῶ:
Λησμόνησέ με νὰ σὲ λησμονήσω!
"Ἐχω πολλὰ ὑποφέρη ὅμως αὐτό
Δὲ μπορῶ, δὲ μπορῶ νὰ τὸ κρατήσω!

"Ἄκου με, τῆς ἀγάπης καλὲ Θεέ:
"Ἄν θέλῃς ὄλ' οἱ νειοὶ νὰ σὲ τιμήσουν
"Ἡ δὸς νὰ μὴ χωρίζουνε ποτὲ
"Ἡ δὸς νὰ λησμονιῶνται ἅμα χωρίσουν!

ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ

« — Δέν ἔπρεπε ν' ἀργήσης τόσο!.. »
Μοῦπανε φίλοι μου πολλοί
Καί γιά νά τούς ἀποστομώσω
Τούς εἶπα πόσο ἦσουν καλή.

Μόλις τ' ἀκοῦσαν μ' ἓνα στόμα
Εἶπαν οἱ φίλοι μου οἱ πιστοί
« — Δέν ἔπρεπε νά ρθῆς ἀκόμα!.. »
Καί μ' ἀποστόμωσαν αὐτοί.

ΑΣΤΑΤΟΣ

Είμαι άστατος ; Μπορεϊ ! Μά νά σās πώ
“Όταν σέ λίγες ώρες ξεμακραίνω
Χίλια μίλλια άπ’ τήν κόρη π’ άγαπώ
Καϊ χίλιες άλλες κόρες συντυχαίνω,

“Όταν μέ μιά μου υπόκλιση μπορώ
Σ’ όποιαν θέλω καβαλλιέρος νά γίνω
“Αχ σ’ ένα τέτοιον άστατον καιρό
Πώς θά μπορούσα σταθερός νά μείνω ;

“Ηταν γραμμένο ποϋ νά πάρ’ ή εϋχή
Νά ζήσουμε στον κόσμο τόν άπάνου
Στή σημερινή γοργόφτερη έποχή
Του άυτοκινήτου και του άεροπλάνου !

“Αγάπη μου, έχω φύγη μόλις χτές
Μά κι’ όλα τόσο βρίσκομαι μακρυά σου
Ποϋ αν μάθω πώς μου κάνεις άπιστιές
Δέ θά κατηγορήσω τήν καρδιά σου . . .

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Θέλεις νά μάθης ὅλα τὰ κακὰ
Ποῦ ἔχω πάθη ὅπως ἔφυγα μακριά σου ;
Θὰ σοῦ τὰ πῶ χλιβά, παθητικά —
Καὶ σφίξε ὅσο μπορέσης τὴν καρδιά σου ! . . .

Μέσ' στ' ἄγρια σύντα διάβαινα βουνά,
Ποῦ μεγάλη ἔρημιὰ τὰ περιζώνει,
Σὲ θυμόμουν γλυκά κ' ἔλεγα : « Νά !
Ἐδῶ ἔπρεπε νᾶμαστε οἱ δύο μας μόνοι ! »

Στῆς δασωμένες ἀκροποταμιές
Τόσα ἐκάναν τὰ πουλάκια παιχνίδια
Κ' ἦταν τέτοιες ὀλδγυρα ἔρημιές
Ποῦ ξανάλεγ', ἀγάπη μου, τὰ ἴδια.

Κατέβηκα στη θάλασσα. Καθώς
Στό παντέρημο βάδιζ' άκρογιαλι
Κ' ήμουν με κέφι, κ' ήμουν μοναχός
«Νά σ' είχα στο πλευρό μου!..» έλεγα πάλι.

Και ύπόφερα πολύ μέσ' στην καρδιά
Σε κάθε τέτοια ώρα κι' άτυχη ώρα
Ώς δτου, άγαπητή μου, μιά βραδυά
Βρέθηκα πάλι στη μεγάλη χώρα.

Δε θέλεις την άλήθεια του Θεού;
Μιά ξανθούλα πολύ χαριτωμένη
Με άπασχόλησε στη χώρα τόσο — ποϋ
Σε λησμόνησα όλότελα, καύμένη!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Σά νά μή φτάνουν τ' άλλα μας κακά
Έχουμε τώρα κι' αλληλογραφία!
Τί κομψά γραμματάκια έρωτικά
Καί τί άνθισμένη αίσθηματολογία!

Μέ τρομερή χαρά τά καρτερῶ
Καί τά παίρνω μέ χαρούμενο τρόμο
Σά νά τά γράφη αύτός φιλοδωρῶ
Βασιλικά, ποῦ λέν, τόν ταχυδρόμο.

Μέ συγκινοῦν, αγάπη μου, πολύ
Τά χαριτόβρυτά σου γραμματάκια
Ποῦ λές ἀλήθεια δίνουν τό φιλί
Πότε στά χείλη πότε στά ματάκια.

“Ομως ἄν θέλῃς καί νά σοῦ ἀπαντῶ
Μέ τήν ἴδια θερμότητα καί χάρη
Μήν παραλείψῃς : στείλε μου καί τό
Μοντέρνο έρωτικό σου έπιστολάρι!

ΛΥΠΗ

Γράψε μου, αν θέλεις, πόσοι όμορφονειοί
Σέ τριγυρίζουν καθώς έχω φύγη
Και με γλυκειά σοῦ κελαΐδουν φωνή—
Πολύ θά λυπηθῶ αν εἶνε λίγοι!

“Όμως αν εἶνε οἱ δύστυχοι πολλοί
Και κανείς τους, χρυση μου, δὲ σ’ ἀρέσει
Θά λυπηθῶ ἀκόμα πειὸ πολὺ
Γιὰ τὴ θεομηνία πῶχει πέση!

Μὰ θᾶεινε ἡ λύπη βάσανο σωστὸ
“Αν ἴσως καὶ τοὺς διώχνεις ἕναν - ἕνα
Χωρὶς ἄλλην αἰτία — μόνον πιστὸ
Γιὰ νὰ μείνης, κορίτσι μου, σ’ ἐμένα!

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Τὰ τραγουδάκι' αὐτὰ σοῦ τὰ χρωστῶ
Ἦ ἐσὺ μοῦ τὰ χρωστᾶς, ἀγαπημένη;
Ποιὸς ἀπ' τοὺς δυὸ μας τᾶγραψε ρωτῶ
Καὶ βρίσκω τὴν ὑπόθεση μπλεγμένη.

Προτοῦ γραφοῦν τὰ ζήσαμε μαζὶ
Τὰ φτωχὰ λυρικά μας Ἰντερμέδια
Ἐπειτα μοῦ τ' ἀντίγραψες ἐσὺ
Καὶ μάλιστα μοῦ κράτησες τὰ σχέδια!

Ἄν δέ με ξεγελάη τὸ καθαρό
Πολὺ πιστὰ δὲν τᾶχεις ἀντιγράψη;
Τῶβαλες τὸ χεράκι σου τὸ ἀβρό!
Μὰ δὲ θέλω νὰ πῶ πῶς τᾶχεις βλάψη.

Κάθε ἄλλο! Πῆραν τόσην ὁμορφιά
Κᾶποιοι στίχοι ἀπὸ σένα λαθεμένοι
Ποῦ ἂν δὲ χαλοῦσα ἐγὼ τὴ συντροφιά
Μιὰ βέβαιη δόξα θᾶειχα κερδεμένη.

Ὅμως νὰ τὴ χαλάσω ἦταν γραφτὸ
Καὶ τώρα τὴν κατάντια μου θὰ κλάψης:
Δὲς τί ἄχαρο εἶνε τὸ τραγοῦδι αὐτὸ
Ποῦ τῶγραψα χωρὶς νὰ τὸ ἀντιγράψης!

Θ Ε Τ Ι Κ Ο Ι

Ποτέ δέ σέ λησμόνησα, κορίτσι αγαπητό,
Τόσον καιρό ποῦ γύριζαπραμματευτής στα ξένα
Καί νά ποῦ ξαναβρίσκομαι πάλι στὸν τόπο αὐτό
Γι' ἄλλες δουλειές ἀθέλητα μὰ θελητὰ γιὰ σένα.

Ἄλλ' ἂν καί σέ λησμόνησα πολλές φορές, πολλές
Καθὼς δά καί σοῦ τῶγραφα γιὰ νά ζηλεύης λίγο,
Τ' εἶν' ἡ ζημιὰ ποῦ πάθαινες ; Ἄνοησίες μὴ λές !
Πάλι σὰν πρῶτα σ' ἀγαπῶ μόλις σέ ξανασμίγω !

Εἴτε θυμᾶσαι, εἴτε ξεχνᾶς τοῦ χωρισμοῦ οἱ καιροί
Πάντα τοῦ κάκου χάνονται καί διάφορο δὲν ἔχεις.
Βρίσκε κάτι ἄλλο, κόρη μου, νά σέ παρηγορῇ
Καί μὴ κοντὰ μου ἀνώφελα στῆς ξενητειές ξετρέχεις.

Κι' ἀντί νά κλαῖς σὰν ἔρχομαι καί νά μεμψιμοιρῆς,
Χάνοντας πάλι τὸ χρυσὸ καιρὸ σέ μάταιη θλίψη.
Προτίμα μ' ὄλη τὴν ὀρμὴ τῆς νειότης νά χαρῆς
Τῇ συντροφιά ποῦ σῶλειψε καί πάλι θά σοῦ λείψη.

Ἔτσι θά ὑφάνης τῆς ζωῆς τὸ σάβανο λαμπρὰ
Μόνο μὲ τ' ἀνταμώματα καί τῆς γλυκειῆς τῆς ὄρες
Καί θᾶσαι τόσο, ἀγάπη μου, χορτάτη ἀπὸ χαρὰ
Ποῦ θά βαστᾶς καρτερικὰ ὅλες τῆς ἄλλες μπόρες.

Η ΑΦΙΛΟΞΕΝΗ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

Ξέρω μιὰ φιλόξενη φωλιά
Ποῦ μπορεῖς μέ κάθ' ἐλευθερία
Νά μιλής γιὰ χάδια καί φιλιὰ
Δίχως νά πειράζεται ἡ κυρία

Δίχως ἡ κοπέλλα νά μπορῆ
Ψεύτικα ἢ σωστά νά κοκκινήση
Δίχως κάποια θειά της αὐστηρῆ
*Ασχετη συζήτηση ν' ἀρχίσῃ.

Ὅμως τί ἀφιλόξενη φωλιά!
Πέρασαν δυὸ χρόνια, ποῦ ἐμπνευσμένα
Τοὺς ὕμνῳ τὰ χάδια, τὰ φιλιὰ
Καί ποτέ δέ μοῦδωσαν οὔτ' ἓνα!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΥΚΛΟΙ

Δὲ λέω πῶς δὲν εἶν' ὁμορφα
Μέσ' στής κομπές σου σάλες
Ὅταν καλῆς τῆς φίλες σου
Κ' ἔχεις γιορτὲς μεγάλες.

Πίνουν, χορεύουν, παίζουνε
Τὰ εὐτυχημένα πλήθη
Τί πλάτες μαρμαρόλευκες!
Τί φιλντισένια στήθη!

Μὰ δταν πειὸ λίγοι ἐρχόμαστε
Κι' ὄχι προσκαλεσμένοι
Ὅμως καθένα ἢ θέση του
Στὸ τζάκι τὸν προσμένει.

Τότε εἶν' ἀκόμα πει' ὄμορφα
Τὸ φωτογόνι τρίζει,
Οἱ σύντροφοι σωπαίνουνε
Κι' ὁ ποιητῆς ἀρχίζει...

Μὰ εἶνε καί κάτι πει' ὄμορφο
Ποῦ δὲ σοῦ πάει στή σκέψη:
Ἄκόμα πειὸ περισσότερο
Ὁ κύκλος νὰ στενέψη

Κι' ἀπάνω στὸ ντιβάνι σου
Καί πλάϊ στὸ παραγῶνι
Ἐγὼ κ' ἐσὺ νὰ μείνουμε
Ὅλο τὸ βράδυ μόνοι!

ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

Πανάρχαια ἐσὺ βυζαντινὴ μου εἰκόνα,
Ποῦ στήν ὁμορφὴ σάλα σ' ἔχουν κλείση,
Ἄπο ποιὸ μοναστήρι τοῦ μεσαιῶνα
Ἄπο ποιὸ ρημαγμένο ἐρημοκλήσι,
Ρωμαντικὰ χεράκια σ' ἔχουν πάρη
Κ' ἔχεις τόσο μυστήριο, τόση χάρη :

Ποῖος νηστικός καλόγηρος προσκύνει
Τῆ θελητικῆ μορφῆ τῆς Παναγίας σου
Καὶ τῆς ἄχραντης πίστεως τοῦ τὰ κρίνα
Ὅλονυχτὶς τὰ πόστιαζε μπροστά σου ;
Ὡ πόσο σ' ἔχουν, Δέσποινα, χλωμιάνη
Τ' ἀσκητικὰ φιλιὰ κοί τὸ λιβάνι !

Ποιά καψερή χαροκαμμένη χήρα,
Ποῦ τῆς ἔχθρες τοῦ κόσμου εἶχε μπουχτίση
Τοῦ ἐξωκλησιοῦ δρασκέλιζε τῆ θύρα
Γλυκεῖα παρηγοριὰ νά σοῦ ζητήση;
᾽Ω Δέσποινα, πῶς σ' ἔχει ξεθωριάνη
Τῶν θλιβερῶν δακρύων τὸ συντριβάνι!

Στὸ σπίτι δμῶς αὐτό, σεπτὴ μου εἰκόνα,
Ποῦ τόσο ἀρχοντικὰ ἔχεις ξαποστάση
Φαιδροὶ πιστοὶ τὰ βράδυα τοῦ χειμῶνα
Τιμοῦν τὸ κοσμικὸ σου εἰκονοστάσι.
Τῆς χαρᾶς σοῦ προσφέρουνε τὰ ρόδα
Καὶ σέ λατρεύουν ἄδολα. (Εἶνε μόδα!)

Ἔνας κ' ἐγὼ ἀπ' τοὺς χαρωποὺς πιστοὺς σου
Εὐλαβικὰ στὴν ὄψη σου ἀνανεύω
Καὶ τοὺς παληοὺς φθονῶντας μελωδοὺς σου
Τῆς λύρας τους τῆ γλύκα ζητιανεύω.
Μὰ νά ὑμνῶ δόσμου, Δέσποινα, τὴν ἄδεια
Μόνο τὰ ἐρωτικὰ φιλιὰ καὶ χάδια!

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΗ

ιά κάποια στή ζωή σου ποικιλία,
Στή ζωή σου, ποῦ πάντοτε ὁμορφαίνεις,
Φύλλο τό φύλλο ἔμαθες νά δένης
Ἔλα τ' ἀγαπημένα σου βιβλία.

Ἔ με πόση κομψότητα, Κυρά μου,
Δουλεύεις! Στά πειό ἀσήμαντα βιβλία,
Δένοντάς τα, χαρίζεις ἄλλη ἀξία :
Τό βλέπω φανερό στά ποιήματά μου.

Ἔμως ἄν εἶσαι φίλη τῆς φτωχιάς μου
Ζωῆς, προσπάθησέ το κι' ἄν μπορέσης
Ἔται κομψά κι' ὠραῖα θέλω νά δέσης
Ἔλα τά σκόρπια φύλλα τῆς καρδιάς μου.

ΣΤΟ ΣΚΥΡΙΑΝΟ ΣΠΙΤΙ

* **Α!** τί καλά πού πέρασε τὸ βράδυ
Στὸ τζάκι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Σκυριανοῦ !
Μεθοῦσε τὴν καρδιά μας κάποιο χάδι,
Κάποιο φιλί μᾶς γλύκαινε τὸ νοῦ. . .

Τὰ ξύλα στὴ φωτιά τριζοβολοῦσαν
Καί στὴν ἀναλαμπή τους τὴ χρυσῆ
“Ὀλ’ οἱ ἀχοὶ θαρρεῖς ἀντιλαλοῦσαν
Ἐπὶ τὸ θαλασσόδαρτο νησί.

Γιὰ φλογεροὺς ἐρωτικοὺς ἡμέρους
Μιὰ κόρη μᾶς ἀπάγγελνε στροφές
Δὲν ξέρω γιὰ τοὺς νειοὺς—ὅμως τοὺς γέρους
Λαχτάρεις τοὺς συνέπαιρναν κρυφές

Καί καλοκαρδισμένοι ἀπὸ τὰ νειάτα
Σπιθόβολα πετοῦσαν χωρατά.
Τοῦ γυρισμοῦ σὰν πήραμε τὴ στράτα
Πόσα δὲν ἀληθέψαμε ἀπ’ αὐτά !

Μὰ τί εὐκόλα κανεῖς πού συνειθάει !
Μαργώνω κάθε δεῖλι καὶ πεινώ. . .
— Πότε θὰ ξαναπάρουμε τὸ τσαῖ
Στὸ σπῖτι ὄλοι μᾶζι τὸ Σκυριανό ;

ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Κυτάζω στα ματάκια σας δειλά
Και σ'αυτὸ μιλῶ μὲ ταραχὴ μεγάλη
Ὅμως θ'αυτῶ πού ἡ κρίση μου δὲ σφάλλει
Μὰ σ'αυτὸ γνωρίζω ἀπ' ὅλους πειὸ καλά.

Δὲν εἶστε, ὅπως μὲ τέχνη περισσὴ
Πασχίζετε νὰ δείχνετε κ' ἐμπρὸς μου,
Πλάσματα ἐξωτικά ἑνὸς ἄλλου κόσμου
Ποῦ ἀκμάζει στὸ πειὸ ἀνύπαρχτο νησί!

Ἄν μ' ἕνα χὰδι ἀνάλαφρο κι' ἄβρο
Τὸ μακιγιάρισμά σας λίγο βγάλω
Κάτωθὲ του, χρυσές μου, δίχως ἄλλο,
Τὰ αἰώνια κοριτσόπουλα θὰ βρῶ!

“Όσο κι’ αν ζητε τώρα τεχνητά
“Όσο κι’ αν σὰς ψευτίζ’ ή λάμια ή μόδα
Λαχταράτε κ’ έσεϊς τ’ αλικά ρόδα
Ποῦ άνθοῦν, έξω άπ’ τής σέρρες, στ’ άνοιχτά.

Λαχταράτε τόν Έναστρο οὐρανό
Τ’ άφρολουσμένο έρημικό άκρογιάλι
Τή λόχη, ποῦ τ’ άηδόνι μέσα ψάλλει,
Τοῦ βοσκοῦ τή φλογέρα στό βουνό...

Κι’ ὦ ναι! δέν παραλλάζετε πολὺ
’Απ’ τοῦ χωριῦ μου τής φτωχές κοπέλλες:
Τής ἴδιες έχετε κακίες καί τρέλλες
Τήν ἴδια έχετε άνάγκη γιά φιλί.

“Όσο κι’ αν μοῦ κρατήσετε θυμό
’Εγώ τόσο πολὺ σὰς έχτιμῶ,
“Όπου νά σὰς προσθέσω άκόμα όφείλω:
Πλειότερη έχετε άνάγκη έσεϊς γιά ξύλο!

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ

Ἡ γλαρώνης τὰ μάτια σου ἔτσι δά
Καί με λοξοκυτᾶς, ἀρχοντοπούλα!
Δέ μπορῶ νά σοῦ ἀνοίξω τήν καρδιά!
Σέ λένε Jeanne! Δέ σε λένε Γιαννούλα...

Μὴν ἀνοίγης τὰ χεῖλη τὰ γλυκά
Καί με χαϊδευτικιά μιλεῖς φωνούλα!
Δέν ξέρω ν' ἀπαντήσω ἀρμονικά!
Σέ λένε Jeanne! Δέ σε λένε Γιαννούλα...

Μὴν κουλουριάζης τὸ χυτὸ κορμί
Στὸ μαξιλάρι ἀντίκρου στή φωτούλα!
Τοῦ κάκου μοῦ ξανάβουν οἱ καῦμοι!
Σέ λένε Jeanne! Δέ σε λένε Γιαννούλα...

Ἄχ, καί νά ζοῦσες πέρα στὸ χωριὸ
Μακρυὰ νά σ' ἀγναντεύω ἀπ' τὴ ραχοῦλα
Καί σὰν ἐρωτευμένο ἐγὼ θεριὸ
Νά σκούζω καί νά ρυάζομαι: — Γιαν-νού-λα!..

ΦΡΥΔΙΑ ΚΑΙ ΦΙΔΙΑ

ρνήθηκα τούς στίχους μου νά πῶ
Καί σύνεφο τή σκέπασε θαμπό :
Ζωντάνεψαν τὰ δυὸ γραμμένα φρύδια
Κ' ἔγιναν ἴδια
Σάν δυὸ μικρὰ φαρμακωμένα φίδια !

Μῖσος νά γίν' ἡ ἀγάπη δέν ἀργεῖ !
Ποιὸ θάμα θὰ μὲ σώση ἀπ' τὴν ὀργή ;
Καί τάχα θὰ μπορέσουν τὰ δυὸ φίδια
Νά γίνουν ἴδια
Σάν δυὸ γραμμένα, ὅπως ξανᾶηταν, φρύδια ;

Μὰ νά τὸ θάμα ! Οὐράνια ξαστεριά
Στὴν ξανθούλα ξανάλαμψε θωριά !
Πλὴν ὅμως τί ἐπικίνδυνα παιχνίδια
Νά γίνονται ἴδια
Τὰ φρύδια φίδια καὶ τὰ φίδια φρύδια !

Καὶ ποιὸς τὸ ξέρει ἀκόμα τί θὰ βγῆ
Ἔτσι ποῦ παίζει ἡ ὀργή μὲ τὴ στοργή !
Ποιὸς ξέρει κι' ἂν δὲ γίνουν κάποτε ἴδια
Φρύδια καὶ φίδια
Σάν δυὸ μαλαματένια δαχτυλίδια !

Σ' ἤθελα λίγο πειὸ ρωμαντικὴ
Μὰ ἐσύ, κορίτσι μου, ἔχεις παραγίνη
Μήτε ἡ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ σοῦ ἀρκεῖ
Μήτε ποῦ σέ χορταίνει κ' ἡ Σελήνη.

Τοῦ κάκου τὸ φθινόπωρο μαδᾶ
Χιλιάδες φύλλα ὠχρὰ καὶ μαραμμένα !
Τοῦ κάκου κι' ὁ μεσαίωνας ἐκεῖ δὰ
Βρυκολακιάζει μοναχὰ γιὰ σένα !

Νὰ σοῦ χορτάσω τὸ ρωμαντισμὸ
Δὲ βρίσκω πει' ἄλλον τρόπο, ἀγαπημένη !
Ἔχω ἐξαντλήση κάθε ἵπποτισμὸ
Καὶ μόνο νὰ πεθάνω μοῦ ἀπομένει.

Τί λές ἂν τ' ἀποφάιζα κι' αὐτό ;
Θὰ ἐρχόσουνα καὶ θᾶκλαιγες στὸν τάφο
Χωρὶς γλυκὰ φιλιὰ νὰ σοῦ ζητῶ
Χωρὶς πικρὰ τραγούδια νὰ σοῦ γράφω.

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Τὸ λουλουῖδι ποῦ μοῦ χάρισε
Χτὲς τὸ βράδυ ἀθέλητά σου
Πάνω ἀπ' τὸ δικό του τ' ἄρωμα
Εἶχε πάρη τ' ἄρωμά σου.

Ἐσμιξαν τὰ δύο του ἄρώματα
Καὶ δὲν ἤξερα ποῖο ἀπ' τ' ἄλλο
Ἦταν τὸ μεθυστικώτερο
Κ' ἦτανε τὸ πειὸ μεγάλο :

Τ' ἄρωμα, ποῦ ἡ φύση τῶδωσε
Μέσ' στῶν λουλουδιῶν τὸ πλήθος
Τ' ἄρωμα ποῦ ἐσὺ τοῦ χάρισε
Ἄκουμπώντας το στὸ στήθος :

Τὸ λουλούδι σου μαράθηκε
Μὰ τὸ φύλαξα, χρυση μου,
Τρίτο κι' ὀμορφότερο ἄρωμα
Νὰ τοῦ δώσ' ἡ θύμησή μου.

ΨΑΡΑΔΕΣ

Τώρα ποθ φυσούν βοριάδες
Και τὸ κῶμα εἶνε ψηλὸ
Ἄχ! ἄς εἶμαστε ψαράδες
Νύχτα - μέρα στὸ γιαλό.

Τ' ἄσπρο κῶμα νὰ μας λούζη
Σκάζοντας στὴν κουπαστὴ
Τ' ἀγριοβόρι νὰ μας τσούζη
Κι' ὅμως νᾶμαστε ζεστοί.

Νὰ μας χαιρετοῦν οἱ γλάροι
Μὲ ζηλιάρικη κραξιά
Νὰ μὴ φεύγη οὔτ' ἓνα ψάρι
Ἄπ' τὴν κάθε μας ριξιά.

Σάν άδειάζουμε λιγάκι
Γιόμα, δειλινό μέ βιά
Νά χορταίνουμε φαγάκι
Άπ' τήν πλούσια κακαβιά.

Όταν ράβουμε τά δίχτυα
Σ' άκρογιάλι άμμουδερό
Νά κυλούν τά μερονύχτια
Μέ τραγούδια καί χορό.

Κι' όταν μάς κρατούν οί μπόρες
Μέσ' στής λιμανοφωλήες
Νά περνούμε λίγες ώρες
Στής φτωχές μας φαμελιές.

Τή σκεπή νά σειοϋν βοριάδες
Μά στήν πειό ζεστή γωνιά
Νά γονεύουμε οί ψαράδες
Τών ψαράδων τή γενιά!..

ΧΩΡΙΑΤΑΚΟΣ

Οί χωριανοί μου ἄν μ' ἔχουνε τιμήση
Κι' ἄν εἶμαι ἀπὸ τῆ φύτρα μου ποιητῆς
Ἐσύ, ποῦ τὴν ἀλήθεια ἀναζητεῖς,
Δὲ θέλω σφαλερῆ νὰ κάμης κρίση.

Τί κι' ἄν μιλῶ ἀπὸ κάποιο Βῆμα τάχα ;
Κι' ἄν μόνον ἄνθη ξέρω νὰ τρυγῶ ;
Βαθειὰ δὲν εἶμαι τίποτε ἄλλο ἐγὼ
Παρὰ ἓνα χωριατόπουλο μονάχα !

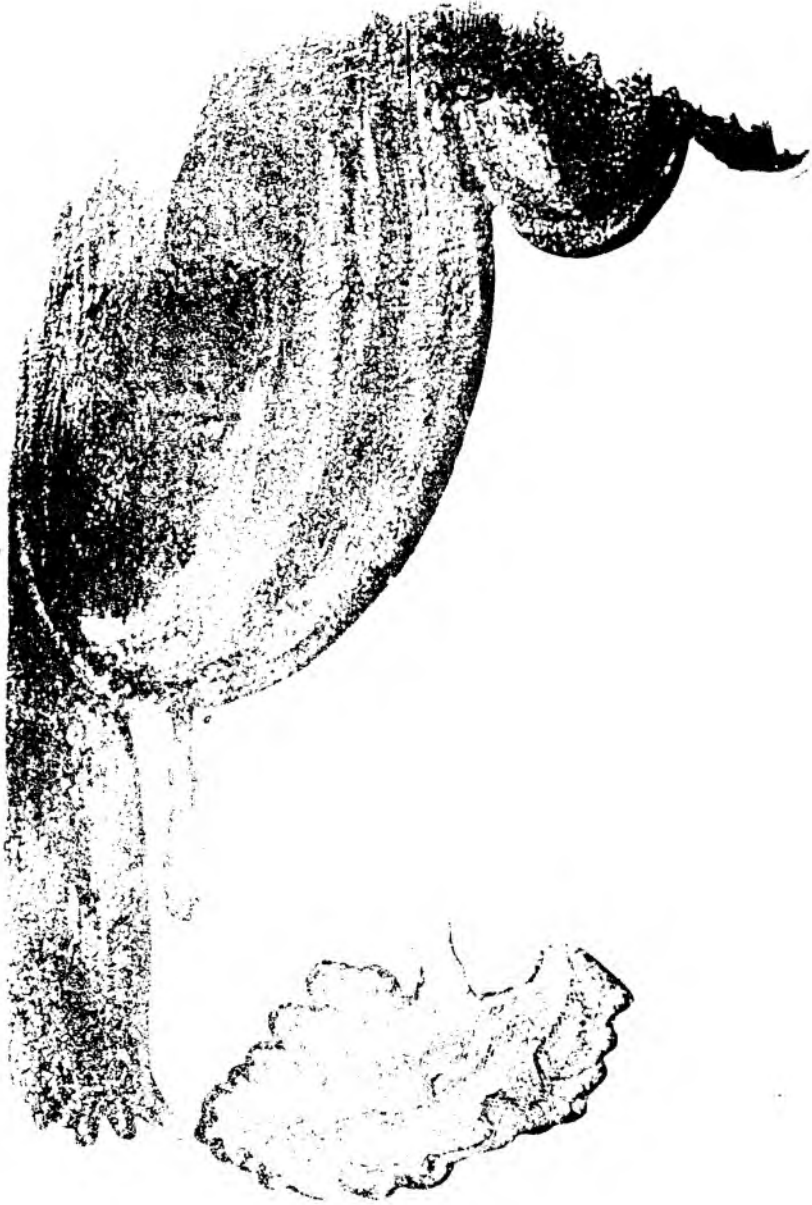
Πνίγομαι στὰ μεγάλα σὰς σαλόνια
Στὰ λουστράτα παρκέτα σὰς γλυστρῶ
Δὲν ξέρω μήτε κἄν καὶ τὸ χορὸ
Ποῦ χορεύετ' ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια.

Μή μὲ καθίζης στ' ἀπαλὸ ντιβάνι !
Μή λαχταρίζης χάδια καὶ φιλιὰ !
Σ' αὐτὴ σου τὴν κατάχρυση φωληὰ
Ὁ ἐρωτικὸς μου πόθος δὲ σὲ φτάνει . . .

Ἔλα νὰ πᾶμε στὸ χωριὸ μαζὶ ! . .
Θᾶινε σὰ μιὰ γωνιά τοῦ Παραδείσου
Ἀνθόχαρη θὰ φτερουγᾷ ἡ ψυχὴ σου
Κ' ἡ καρδιά σου ἀξεμέθυστα θὰ ζῆ.

Ἄλλος παράλλος θᾶμαι συντροφιά σου
Καὶ θᾶμαι ὁ ἀληθινὸς καὶ θᾶμ' ἐγώ !
Κι' ἂν μόνον ἄνθη ξέρω νὰ τρυγῶ
Τὶ δόλανθιστη ποῦ θᾶνε ἡ ὁμορφιά σου !

Στὸ δάσος τὸ πυκνὸ θὰ σ' ἀλλαργεῶ
Καὶ κάτω ἀπ' τὴ χλωρόφυλλη σκεπὴ
Θὰ ἴδῃς ἂν ἔχω δειλία καὶ ντροπὴ
Ἄν ξέρω νὰ φιλῶ καὶ νὰ χαϊδεύω ! . .

ΠΙΚΡΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

ΧΑΜΕΝΗ ΜΑΧΗ

‘Η αγάπη από τόν κόσμο ἄς μὴ χαθῆ
Κ’ ἡ κόρη ποῦ ἀγαποῦσα καλὸ νᾶχη !
Πικρὰ μιλῶ γιατί ἔχω νικηθῆ
Στὴν πειὸ μεγάλη ἐρωτικὴ μου μάχη.

Δὲ θὰ χολιάσω, μήτε θὰ ντραπῶ
Καὶ ποιὸς δὲν ἔχει στὴ ζωὴ του σφάλη !
Τὸ αἰώνιο λάθος μου εἶνε ν’ ἀγαπῶ
Χαρούμενα ὄχι θλιβερά δπως ἄλλοι.

Κι’ ἄχ, ὅλες δυσπιστοῦνε στὴ χαρὰ
Δὲ νοιώθουν τὸ βαθύ της καρδιοχτύπι
‘Απ’ τ’ ἄλλο μέρος ὄλα σοβαρά
‘Η ἐρωτικὴ τὰ παρασταίνει λύπη.

...Λησμόνα τὸ φαιδρὸ τραγουδιστὴ
Τὸ λυπημένο σιωπηλὸ προτίμα
Καὶ πλέξε του λαμπρὰ νὰ στολιστῆ
Λευκὸ στεφάνι ἀπὸ ἀνθισμένο κλήμα.

Τόσο τὸ νικητὴ μου δὲ μισῶ
Τόσο τὸν ἀρρεβῶνα σας ἐγκρίνω
Ποῦ ἂν λείψη ἀπὸ τὴν προῖκα ἕνα ποσὸ
Κι’ ὁ γάμος κιντυνέψη—ἐγὼ τὸ δίνω !

ΠΕΙΟ ΜΕΓΑΛΑ ΔΩΡΑ

Θέλω μέ τό φαιδρό μου ταμπουρά
Νά ψάλω έγώ τά κάλαντα τοῦ γάμου!..
Ζηλεύω ; Τέτοια ἐπίσημη χαρά
Τό ξέρεις πῶς δέν πόθησε ἡ καρδιά μου.

Μά οὔτ' ἤθελα γιά δυό ἄνομα φιλιὰ
Σέ λίγα χρόνια ὁ κόσμος νά σ' ἐθώρει
Νᾶχης λευκά τά μαῦρα σου μαλλιὰ
Καί νᾶσαι νευρική γεροντοκόρη.

Πειό καλά ποῦ παντρεύεσαι, τρελλή!
Ποιός ξέρει ἄν παντρεμένη, τάχα, τώρα
Δέ μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα ποιό πολύ
Καί δέ μοῦ δίνης πειό μεγάλα δῶρα . . .

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟ ΕΛΕΓΕΙΟ

Ἡ γλυκειά μου ἀγάπη ἔχει πεθάνη
Τί πικρὸ εἶν', ἀλήθεια, ν' ἀγαπᾶς ! . .
Χάρου δέν τή θέρισε δρεπάνι
Δέν τὴν πήρε ἀπόνετος παπᾶς

Μέσ' στοῦ μαυρο χῶμα νὰ τὴ ρίξη
Ψέλλνοντας τὸ «ἀμωμοὶ ἐν ὄδῳ . . . »
Ἡ μητέρα γῆ νὰ τὴ ρουφήξη
Καὶ ποτὲ νὰ μὴν τὴν ξαναἰδῶ.

Ἕνας ἄλλος μοῦ τὴν ἔχει ἀρπάξη
Κι' ἀπ' τὸ Χάρο ἀκόμα πειὸ σκληρὸς
Σὲ λευκὸ τὴν ἔντυσε μετάξι
Ἦταν πλαῖι τῆς ὁμορφος γαμπρὸς

Κ' ἔτσι ἐνῶ γιὰ μένα πεθαμένη
Εἶνε πειὰ ἡ ἀγάπη μου ἡ χρυση
Πλούσια γελαστή κ' εὐτυχισμένη
Θὰ τὴ βλέπω ἀντίκρου μου νὰ ζῆ !

”Αχ! γιατί, γιατί νά μὴν πεθάνη
Ἐπὶ κάποιον θάνατο σωστό ;
Μὲ λευκὸ τῆς παρθενίας στεφάνι
Λείψανο νά γίνῃ ζηλευτὸ

”Ὀμορφα λουλούδια νά τῆς στείλω
Καὶ προτοῦ νά κάμουν τὴν ταφὴ
Ἐλγεινὸ ἔλεγεῖτο ν’ ἀπαγγείλω
Μὲ λυγμοὺς σὲ κάθε του στροφῆ . . . ;

”Ἦθελε ἀπλωθῆ γύρου - τριγύρου
Τέτοιος σπαραγμὸς σπαρταριατὸς
”Ὀπου σὰν τὴν κόρη τοῦ Ἰαίρου
Θά μοῦ τὴν ἀνάστανε ὁ Χριστὸς !

Κι’ ἂν δὲν ἐγινότανε τὸ θάμα :
«Νεκροθάφτη! — θᾶκραζα βραχνά —
Θάψε με στὸν ἴδιο τάφο ἀντάμα
Νᾶμασατε μαζί παντοτεινά ! »

Δὲ θά μ’ ἔθαβε ὁ σκληρὸς, τὸ ξέρω.
Καὶ θά ζοῦσα μοναχὸς μου ἐδῶ
Πάλι ν’ ἀγαπήσω, νά ὑποφέρω
Πάλι γιὰ καὺμοὺς νά τραγουδῶ ! . .

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

* Αν ἴσως κατοικούσαμε στὰ δάση,
Πεποίθηση ἔχω, ἀγάπη μου, γι' αὐτό :
Τ' ἀνήμερα θεριά μ' ἓνα οὐρλιατὸ
Στὸ θρόνο τους θὰ σ' εἶχαν ἀνεβάσει!

Εἶσαι ἄμορφη, περήφανη, σκληρὴ
Ποτὲ δὲ νοιώθεις οἶχτο, μήτε λύπη
Ἔχεις ἀκόμα πανουργία, ποῦ λείπει
Ὡς κι' ἀπ' τὴν ἀλεποῦ τὴν πονηρὴ.

Χωρὶς νὰ πᾶς στὴ ζούγκλα τους ἀκόμα
Ὅλα τ' ἀγρίμια ἐρήμαξες σκληρά :
Σὲ λιονταριοῦ θροιάζεσαι δορὰ
Καὶ τίγρεις ἔχεις τῶν ποδιῶν σου στρώμα

Μὲ ὠραῖα γουναρικὰ νὰ σκεπαστῆς
Τὰ πειὸ ἀκριβὰ τῆς γῆς σκοτώνεις ζῶα
Καὶ μαδᾶς τὰ πουλάκια τὰ πειὸ ἀθῶα
Μὲ φανταχτὰ φτερά νὰ στολιστῆς.

Κροκόδειλος σοῦ ντένει τὸ ποδάρι
Ἐντιλόπη τὸ χεράκι τὸ ἀβρὸ
Ἦστρακα κ' ἐλεφάντοι — θησαυρὸ
Τὸ φίλντισι καὶ τὸ μαργαριτάρι !

Στὴ σύναξη τοῦ λόγγου ἐσύ, Κυρά,
Τέτοια φριχτὰ προσόντα θᾶχες μόνο !
Βασίλισσα θὰ σ' ἔβαζαν στὸ θρόνο
Καὶ θὰ κουνούσαν ὄλα τὴν οὐρά.

Ἦ πόσο θὰ χαιρόμουνα κ' ἐγὼ !
Κι' ἀφοῦ δὲ θᾶχα οὐρά νὰ τὴν κουνήσω
Ἦμνο βασιλικὸ νὰ σοῦ τονίσω
Θὰ προσπαθοῦσα μὲ ρυθμὸ γοργό . . .

Μ' ἄν ἴσως ἦταν ἔθιμο καὶ χρεία
Νὰ εὐχαριστήσης τὰ θεριά κ' ἐσύ
Ἦγὼ τὸ ξέρω, ἀγάπη μου χρυση,
Δὲ θᾶχανες μιὰ τέτοιαν εὐκαιρία :

Ἦπως θὰ μ' εἶχες πρόχειρο μπροστά τους
Θὰ μ' ἄρπαζες ἀτάραχη κι' ὦμη
Θὰ μ' ἔκανες κομμάτια στὴ στιγμή
Καὶ στὸ χῶμα θὰ μ' ἔριχνες βορὰ τους !

Τ Ζ Α Ζ

Φέρτε μιὰ τζάζ στριγγόφωνη νὰ παίξει
Κι' ὁ δρόλαπας τῶν ἤχων της ἄς τρέξει
Στῆς πλήξης μου τὴ στείρα περιοχὴ . . .

Βαρέθηκα τὴ λύρα καὶ τοὺς στίχους
Θέλω νὰ πνίξω σὲ καινούργιους ἤχους
Νὰ πνίξω τὴν παληὰ μου τὴν ψυχὴ !

Παίξτε χοροὺς μοντέρνους καὶ τ' ἄλῳνι,
Ποῦ χόρευα ὡς τὴν ὥρα, ἓνα σαλόνι
Ἐνα σαλόνι ἄς γίνῃ κοσμικὸ

Μὴν ξαφνιστῆτε ἂν δῆτε μὲ τὸ φράκο
Τὸ ντροπαλὸ κι' ἀδέξιο χωριατάκο
Νὰ χορεύῃ Ἄργεντίνικο ταγκό.

Ὅλογυρα κι' ὀλόβαθα ἔχει ἀλλάξη
Τῆς ζωῆς τοῦ καιροῦ μας δλ' ἡ τάξη
Κι' ὁ ρυθμὸς κ' ἡ ἀρμονία κι' ὁ σκοπὸς

Πῶς θέλετε νὰ μείνω μοναχὸς μου
Ἄλλοιῳτικός στὴ μέση τοῦ ἄλλου κόσμου
Καὶ νὰ μὴν τρελλαθῶ στὸ τέλος—πῶς ;

Τὰ σαξοφόν ἄς σκούξουν!.. Σύμφωναι!.. Ἔλα
Στὴν ἀγκαλιά μου, σύγχρονη κοπέλλα,
Μαζί μου στροβιλίσου στὸ κενό

Ἄς χαροῦμε ἐπιπόλαια ὄπως κ' οἱ ἄλλοι
Κι' ἄς μᾶς ὑψώση τοῦ κοκτέιλ ἡ ζάλη
Στὸν καινούργιο ἠλεκτρόφωτο οὐρανό!

... Μὰ ναι! Δέν ἔχει ἀστέρια κοθὼς πρῶτα
Μὲ ἠλεκτρικὰ εἶνε στολιαμένος φῶτα
Μηχανικοὶ τοῦ ἀλλάζουν σκηνικά

Παίρνει τὸ χρῶμα, ποῦ ὁ καθεὶς μας θέλει,
Μπαλλέτα, κόρα, γκέρλς εἶνε οἱ Ἄγγελοι
Τὸ χρῆμα, ὄπως παντοῦ, κ' ἐδῶ νικᾷ.

Τὰ σαξοφόν οὐρλιάζαν ὅλη νύχτα — —
Ὁ σκύλος τῆς αὐλῆς μου ἂν ἔτσι ἀλύχτα
Κάποιο κακὸ θὰ πάθαινα χοντρό . . .

Τώρα οἱ χαρές μου εἶν' πληρωμένες ὄλες!
Γυρίζω αὐγὴ—κ' ἔχουν τοῦ κήπου οἱ βιόλες
Ἔχουν δροσοῦλες ἀπὸ κουαντρώ!

ΑΝΑΧΡΟΝΙΣΜΟΣ

Πώς και γιατί δέν ξέρω μήτ' ἐγώ!
Τῆς καρδιάς τὰ μυστήρια ποιός τὰ ξέρει ;
Στὸ σκοτεινὸ Μεσαίωνα νοσταλγῶ
Ἡ τρελλὴ φαντασία νὰ μὲ φέρη.

Ἦταν τότε οἱ γυναῖκες πειὸ πιστές
(Ἄλλωστε τοὺς φοροῦσαν κάποιες ζώνες)
Τώρα δὲ ζοῦνε δίχως ἐραστές.
Τῆς ξύπνησαν οἱ φωτισμένοι αἰῶνες !

Σὲ ψηλὰ δασοσκέπαστα βουνὰ
Ὁ πύργος μου εἶν' γερὰ θεμελιωμένος
Μὲ βούκινο στριγγόφωνο περνᾶ
Τοῦ Βασιληᾶ ὁ γοργὸς ἀποσταλμένος.

Σὲ μακρυνὴ σταυροφορία καλεῖ
Τοὺς πειὸ γενναίους ἱππότες του κ' ἔμένα
Τὸ θώρακα φορῶ καὶ τὴν Καλὴ
Ξαναφιλῶ μὲ μάτια δακρυσμένα.

Κλείνεται ή σιδερόπορτα βαρειά
Πιστός φρουρός διπλά τήν άμπαρώνει·
Κυτάζω πίσω άπ' τήν κατηφοριά :
Νάτην ! Γλυκά μου γνέφει άπ' τò μπαλκόνι !

«—“Ωρα καλή σου, Άφέντη ! . . Κάθε όχτρο
Του Χριστου μας άμείλιχτατιμώρα
Στους Λαους ξαναδώσε τò Σταυρό
Και πάρε τους έου τήν πλούσια χώρα ! . . »

Τί τρυφερή Κυρά και τί πιστή !
Θά μπαينوβγαίνη χρόνια στο μπαλκόνι
Κι' όσο νά ίδη τόν κοσμογυριστή
Άπ' τής μονάξιας τόν καύμό θά λυώνη.

Κάποτε θά γυρίσω άπ' τò ντουιιά
Στή σιδερένια μου άγκαλιά θά πέση.
Άπειραχτη θά βρω τήν κλειδωνιά,
Που τής φόρεσα, φεύγοντας, στή μέση . . .

Κι' ούτε θά μάθω, ούτε θά αισθανθώ
Πώς δταν ήμουν στο ένδοξο ταξίδι,
“Ένα μικρό παιδόπουλο ξανθό
Είχε βρή του κλειδιου μου τ' άντικλειδι.

ΔΙΑΘΗΚΗ

Γράφω την τελευταία θέλησή μου
Γιατί μπορεί να λείψω ξαφνικά.
Πάρα πολλά φαρμάκια στη ζωή μου
Με πότισαν κ' έμέ τὰ θηλυκά.

Μὰ κάποια, ποῦ τὴν εἶχα, λέει, φιλήση
Καὶ τῆς ἄρεσ' ἐκεῖνο τὸ φιλὶ
Μπάμ ! Μπάμ ! νὰ μὲ σκοτώση μὲ ἀπειλεῖ
"Ἄν δὲ φέρω παπᾶ νὰ μᾶς βλογήση !

"Ἀδέλφια μου ἄντρες, ποῦ στὸν κόσμον ζητε,
"Ὅσοι ἔχετε φιλότιμο ἀντρικό,
Σᾶς ξορκίζω, ἂν γινη τὸ φονικό,
Τῆς γυναιῖκες σκληρὰ νὰ ἐκδικηθῆτε !

Καὶ νᾶνε ἡ ἐκδίκησή σας ἀντρική :
"Ὅχι νὰ τῆς σκοτώστε. Θὰ σωθοῦνε !
Νὰ τῆς ἀφήσετε πλάϊ σας νὰ ζοῦνε
Μὰ νὰ ζοῦνε ζωὴ μαρτυρική.

"Ὅσο κι' ἂν κάνουν θελχτικά ναζάκια
"Ὅσο κι' ἂν δείχνουν τὰ γυμνά κορμιά
Νὰ μὴν ξαναφιλητ' ἐσεῖς καμμιά !
— Καὶ θὰ γίνουν οἱ φόνισσες ἀρνάκια . . .

Φ Τ Ω Χ Ο Υ Λ Α

Φτωχούλα, μοῦ παράδωσες τὸ λυγερὸ κορμί
Καὶ πρόσχαρα ξεχάστηκες στὴ φλογερή μου ἀγκάλη
Μὰ ὅταν ὁ κόρος ἔσβυσε τῆς σάρκας τὴν ὄρμη
Θυμήθηκες τὴ φτώχεια σου καὶ τοὺς καύμούς σου πάλι.

Τὰ δάκρυα σου σταλάζανε σὰν κόμποι ἀγνοῦ κεριοῦ
Καὶ σὰν ψαλμὸς Δαβιδικὸς τὸ κλάμα σου ἀντηχοῦσε
Σὲ ψυχοσώστη νάρθηκα παληοῦ μοναστηριοῦ
Μ' ἔσυρε τάχα ὁ πόνος σου κι' ὄλο μὲ κατηχοῦσε.

*Ἐρρεψε ἡ σάρκα κι' ἀνθισε νέα ἡ ψυχὴ φτερά
Τὰ στήθη μου δοκίμασαν καινούργιο καρδιοχτύπι
Ἀγγελικὰ μοῦ ἀντίκοψες τὴν κοσμικὴ χαρὰ
Κι' ἀνύψωσές με σύγκορμο πρὸς μιὰν οὐράνια λύπη.

ΜΑΓΕΜΕΝΑ ΛΟΓΑΚΙΑ

Ἦ πῶς μοῦ ἀρέσουν τὰ φκιαστά ἢ τὰ τυχαῖα λογάκια,
Ποῦ ἀνθίζουνε στὰ ρόδινα τῶν κοριτσιῶν χειλάκια
Ὅταν δοθοῦν στὸν ἔρωτα καὶ μάτια προσπαθοῦνε
Στὴν ἴδια τους συνείδηση νὰ δικαιολογηθοῦνε !

«Ἀφήσατε με ! » τ' ἀκοῦς νὰ λέν καὶ σέ σφιχταγκαλιάζουν
«Σᾶς εἶπα—ψιθυρίζουν—μή ! » μὰ «ναί» τὰ «μή» τους μοιάζουν.
«Ἄχ ! γιατί παίζετε μ' ἐμέ ! . . » σοῦ λέν βασανισμένα
Τὴν ὥρα, ποῦ ἀδυσώπητα παίζουν αὐτὰ μ' ἐσένα !

Κι' ὅταν χορτάσουν κάποτε χάρια, φιλιὰ κι' ἀγκάλες
Πικρὰ σοῦ λέν : «Μὲ πέρασες καὶ μένα σὰν τῆς ἄλλης ! . . »
Ποιὲς ἄλλες ; Δεν ὑπάρχουνε στὸν ἔρωτ' ἄλλες κι' ἄλλοι !
Εἶστε ὅλες ὁμοιες κ' εἴμαστε ὅλοι μας ὅμοιοι πάλι !

Μὰ ὧ πῶς μ' ἀρέσουν τὰ φκιαστά ἢ τὰ τυχαῖα λογάκια,
Ποῦ ἀνθίζουνε στὰ ρόδινα τῶν κοριτσιῶν χειλάκια
Κ' εἶνε τόσο αὐτοδύναμα καὶ τόσο μαγεμένα,
Ποῦ κι' ἄς ἀμάρτησαν—τά λέν καὶ μένουνε παρθένα !

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Ἦραία κυρία, μὲ τὸ σεμνὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη,
Τί κι' ἂν τὰ ρόδα δὲν ἀνθῆς τοῦ πρωτινοῦ σου Ἀπρίλη ;
Ἦ μεστωμένη σου ὀμορφιά στὴν πειδὸ χρυσεῖ της ὥρα
Φαντάζει ὡσάν γλυκόχυμη κ' εὐωδιασμένη ὀπώρα.

Στὴ φθινοπωρινὴ ἐξοχῆ, ποῦ οἱ κυκλαμιὲς ἀνθοῦνε
Καὶ σὲ θαλασσινὲς σπηληῆς τὰ κύματα ροχθοῦνε,
Μπρὸς τὸ μεγάλο πέλαγο, κάτω ἀπ' τὰ μαῦρα νέφη
Σήμερα ἡ φύση ταίριασε μὲ τὸ πικρὸ σου κέφι.

Ἦ μαύρη παίζει ἐσάρπα σου καθὼς ἀνάερο κῶμα
Τοὺς λογισμοὺς λικνίζοντας ἀπ' τὴν ἀγνεία στὸ κρῖμα
Κ' ἡ γλυκυτάτη σου λαλιά μὲ τὸ συρτό της τόνο
Μιά μοῦ χαϊδεύει τὴ χαρὰ μιά μοῦ φιλεῖ τὸν πόνο.

Εἴμαστε πειὰ ὀλομόναχοι στὸ ἐρημικὸ ἀκρογιάλι—
Οἱ καταιγίδες τὸ χτυποῦν ἢ μιά πάνω στὴν ἄλλη
Καὶ πλέκουν ὄλο πειδὸ πυκνὸ τὸ ὕδατινὸ τους κρέπι
Γύρω ἀπ' τοῦ βράχου τὴ σπηληά, ποῦ μᾶς χαρίζει σκέπη . . .

ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ

“Όσο κι’ αν είμαι δίκαιος και καλός
Στήν κόλασ’ ή ζωή μου θα τελειώση
Βρίσκομαι απ’ τόν ’Αδάμ άμαρτωλός
Και κανείς δε μπορεί νά με λυτρώση!

Μά τάχα ποιό μαρτύριο θά βρεθῆ
Τῆ γλυκειά μου άμαρτία νά κολάση ;
Μέσ’ στήν πίασα ή ψυχή μου θά ψηθῆ
”Η σ’ άναμμένη θάλασσα θά βράση ;

Τόν ἔρωτα, ὦ Θεέ μου, αν τιμωρῆς
“Οπως ξέρεις ἐσύ τιμώρησέ με !
“Ομως αν θέλῆς, ὁμως αν μπορῆς
’Απ’ τήν στερνή μου άγάπη χάρισέ με !

Δέν είμαι άμαρτωλός τόσο πολὺ
Νά με ρίξης μαζί της μέσ’ στὸν ”Αδη
Γιὰ νά με καίῃ τὸ αἰώνιο της φιλί,
Τὸ αἰώνιο της γιὰ νά με ψένη χάδι !

Φ Υ Γ Η

Γιὰ βουνό πῶς μοῦ πονεῖ !
Γιὰ ἔρημιά πῶς λαχταρίζω !
Νὰ μὴ βλέπω μηχανή
*Ανθρωπο νὰ μὴ ἀντικρύζω !

*Ελα πᾶμε στό βουνό
Πᾶμε, ἀγάπη μου, στό λόγγο
Νὰ κοιμᾶμαι, νὰ ξυπνῶ
Δίχως ἔγνοια, δίχως βόγγο.

Σάν ζουλάπι, σάν πουλί
Νὰ ἐρωτεύομαι μ' ἐσένα
*Ὅλη νύχτ' ἄμαρτωλῆ
Τὴν αὐγή πάλι παρθένα !

Κι' ὅταν λάφια κυνηγῶ,
*Ὅσο ἐσὺ κι' ἄν τὸ θελήσης,
Νὰ μὴν ἔχω φίλο ἐγὼ
Σάν αὐτὰ νὰ μὲ στολίσης !

ΞΑΝΘΗ ΑΝΑΠΟΑΗΣΗ

* Έτσι θὰ τὸ πρόσταξαν οἱ Μοῖρες
Κ' ἔτσι θὰ γινότουν μὲ καιρὸ . . .
* Ἦταν ἀνθισμένες οἱ φιλλύρες
Κ' ἦταν ἕνα βράδυ βροχερό.

Στάλαζε ἡ βροχὴ γλυκὰ σὰ δάκρυ
Θρόιζαν ἄνθη, φύλλα, θλιβερά
Μὰ στῆς μεγαλόπολης τὰ μάκρη
* Ἔσφυζε ἡ ἀνθρώπινη χαρά.

Πρόσχαροι μὲ ξέβγαλαν κ' οἱ φίλοι
— * Ἄγουρο τὸ μηλο τοῦ καύμοῦ—
* Ἐπαιζε στὰ χέρια τὸ μαντήλι
Τοῦ μοιραίου ἀποχαιρετισμοῦ . . .

Σίγαλη βροχή ποτέ μὴν πάψης
Ὅλη νύχτ' ἄς κλαίῃ ὁ Οὐρανός
Μόνο ἐαυτὸν, καλῆ, ποτέ μὴν κλάψης
Καί γιὰ τὸ χατῆρι κανενός !

Γέλα γιὰ τὴν νειότη σου καὶ γέλα
Γιὰ τὸ αἰσθηματάκι μιᾶς βραδυᾶς
Σκόρπιζε, μουσόθρεφτη κοπέλλα,
Ὅλα τὰ λουλούδια τῆς καρδιάς.

Κι' ὄλο τὸν καιρό, ποῦ ἐγὼ θὰ λείπω
— Καί θὰ λείπω πάντα! . . . Εἶνε πολὺ ;—
Στῆς ζωῆς τὸν ἀνθισμένο κήπο
Τὸ γλυκὸ πουλάκι σου ἄς λαλή!

Μὲ τὴ θύμησή μου θὰ τ' ἀκούω
Κι' ἀπ' τὴν ἄλλη ἀχτὴ τῆς λησμονιάς
Στὴ νοσταλγικὴ μου ἄρπα θὰ κρούω
Τὸ τραγοῦδι μιᾶς ξανθούλας νειᾶς . . .

ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΩΡΕΣ

ΜΗΛΙΤΣΑ

Μηλίτσα, ποῦεσαι στὸ γκρεμὸ τὰ μῆλα φορτωμένη,
Τὰ μῆλα σου λιμπίζομαι καὶ δὲ φοβᾶμαι τὸ γκρεμὸ
Γιατὶ ἔναν τόσο μοῦ ἄναψες ἀψὺ στὰ στήθη μου καῦμὸ
Ποῦεине πολὺ νὰ ζῆ κανεὶς καὶ λίγο νὰ πεθαίνη.

Ἔγνοια κι' ἂν ἔχω γνοιόζομαι γιὰ σέ, μηλίτσα, μόνο.
Ἄχ! ἄς μὴν πέση φύλλο σου κι' ἄς μὴ λυγίση οὔτε κλαδί
Σὰν τὸ πουλί ποῦ πέτεται κι' ὄλη τὴν ὥρα κελαῖδῆ
Ἔτσι ἄς ἀνέβαινα κ' ἐγὼ κορφή κλώνο τὸν κλώνο!

ΜΙΑ ΛΕΞΗ ΜΟΝΟ

Δέ θέλω νά ταραξω τήν αγάπη σου.
΄Ας εἶνε τυχερή κι' ἄς εἶνε αἰώνια !
Στόν κήπο σου ἄς ἀνθοῦν πάντα τριαντάφυλλα
Κι' ἄς κελαῖδοῦν στόν ἴσκιο τους ἀηδόνια.

Μά θέλω εὐγενικά καί θέλω ἀγνότατα,
΄Ετσι ποῦ νά τ' ἀκούη μόνο ἡ ψυχή σου,
΄Εκεῖνα ποῦ δέν εἶπε ὁ ἀγαπημένος σου
Νά εἰπῶ γιά τή γλυκύτατ' ὕπαρξή σου.

΄Εκεῖνα ποῦ δέν εἶπε, ποῦ δέ σώπασε
Εὐτυχισμένος στή θερμή σου ἀγκάλη
΄Εκεῖνα π' οὔτε κἄν ποτέ τά σκέφτηκε
Τρυγώντας τά μελαχροινά σου κάλλη.

Θέλω νά εἰπῶ τ' ἀνείπωτα, τ' ἀσώπαστα
Τ' ἄγραφα, τ' ἀδιανόητα λογάκια
Ποῦεἶνε σά χάρδια τοῦ κορμιοῦ σου ἀχάϊδευτα,
Σάν τοῦ χειλιοῦ σου ἀφίλητα φιλάκια.

Όλα σου αυτά τ' ανύπαρχτα γλυκόλογα
Θέλω νά τὰ αισθανθῶ καί νά τὰ ἐκφράσω
Συμπυκνωμένα δυνατά κι' ἀθάνατα
Σέ μιὰ μονάχα λέξη ποῦ θά πλάσω.

Σέ μιὰ καινούργια λέξη ὠραία κι' ἄγνωστη
Ποῦ μόλις τό τραγοῦδι μου τή δώση
Στήν ἄπειρη, πολύγλωσση ἀνθρωπότητα
Ὁ νοῦς τοῦ κάθε ἀνθρώπου θά τή νοιώση.

Σέ μιὰ καινούργια λέξη αἰθέρια κι' ἄχραντη
Ποῦ μόλις τό τραγοῦδι μου τή στείλη
Στούς οὐρανοῦς—ἀπ' ὅλων τῶν ἀγγέλων του
Θ' ἀντιλαλήση τὰ θεσπέσια χεῖλη.

Σέ μιὰ καινούργια λέξη ἄψυά κι' ἀξέχαστη
Μέ τέτοια μαγεμένη σημασία
Ποῦ δίχως νά μιλή γι' ἀγάπη κ' ἔρωτα
Θά δίνη τήν πειό φίνα τους οὐσία.

Δέ θέλω νά ταραξῶ τήν ἀγάπη σου . . .
Δέ νοιώθω πόθο, πόνο, ζήλεια, φθόνο
Δέ θέλω χάϊδι, οὔτε φιλί, οὔτε ἀγκάλιασμα
Μιά λέξη θέλω νά σοῦ εἰπῶ, μιὰ μόνο!

ΑΣΧΗΜΟΥΛΑ

Δέν αγαπώ τή σταθερή ὁμορφιά
Ἐκείνη πῶχει μάτια, ἀτόμα, μύτη
Καλοφκιασμένα ὡσάν σέ ζωγραφιά
Σχολαστικοῦ ἀσυγκίνητου τεχνίτη.

Ἄχ, ὄσες εἶν' ἔτσι ὁμορφες πολὺ
Ὅλες τίς ὤρες ὁμορφες—τί πλήξη!—
Ποτέ δέν μέ τραβοῦνε γιά φιλί,
Ποτέ δέν ἔχουν τήν καρδιά μου ἀγγίξη!

Πειό γλυκά στίς αἰσθήσεις μου μιλοῦν
Ἐκεῖνες ποῦ ὁμορφαίνουν ὤρες - ὤρες
Ποῦ ἄλλοτε λάμπουν κι' ἀχτινοβολοῦν,
Ἄλλοτε σβύνουν σέ σκιές καί μπόρες.

Μά ἐγώ δέν τραγουδῶ παρά γιά σέ
Μόνο γιά σέ, γλυκειά μελαχροινούλα,
Ποῦ μοιάζεις μέ βελούδινο πανσέ
Καί γίνεσαι ὤρες - ὤρες ἀσχημούλα!

ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

Μοῦπες νά σέ βοηθήσω χιτές τό βράδου.
"Άλλα τά χείλη σου ἔλεγαν σιγά
Κι' ἄλλα μέσ' στό τρεχούμενο σκοτάδι
— Κυλοῦσε τό αὐτοκίνητο γοργά—
Τοῦ χεριοῦ σου ψιθύριζε τό χάδι.

Θέλω νά σέ βοηθήσω, ἀγαπημένη —
Στά χείλη ἔχουμε φτάση τοῦ γκρεμοῦ :
"Ομορφα ποῦεινε ἡ ἄβυσσο ἀνθισμένη !
Γλυκός ὁ πόθος ποῦεινε τοῦ χαμοῦ !
"Έλα νά συντριβοῦμε ἀγκαλιασμένοι . . .

ΜΕΝΟΣ

Δὲ σὲ βλέπω. Μοῦ λείπεις. Ὑποφέρω.
Ἄλλόφρονα παντοῦ σ' ἀναζητῶ.
Σὲ βλέπω. Πάσχω πειὸ πολὺ. Δὲν ξέρω
Ποῦ θὰ τελειώσῃ τὸ μαρτύριο αὐτό.

Ἄνάγκη τῆς ζωῆς μου ἔχεις γίνῃ
Μὰ τῆ ζωῆ μου τυραννεῖς σκληρά.
Ἔχασα τῆς ψυχῆς μου τὴ γαλήνη,
Ἔσβυσα τῆς καρδιᾶς μου τὴ χαρά.

Συχάθηκα τ' ἀγνὰ παληὰ μου εἰδύλλια
Τ' ἀηδόνια, τ' ἄνθη, τὸ σεμνὸ φιλί—
Τώρα μὲ τρώει φαρμακωμένη ζήλεια
Καὶ πόθος φλογερός μὲ πυρπολεῖ.

Τῆς θυσίας τὴν ἀπόφαση ἔχω πάρη
Καὶ τῆς καταστροφῆς τὸ θαρρεμό.
Θέλω νὰ χτυπηθῶ μὲ τὸ κοντάρι
Ἐλύπητα κι' ὡς τὸ θανατωμό.

Μὲ τὴ ζωὴ μου, μὲ τὴ δύναμή μου
Μὲ τοῦ αἵματός μου τὴν ἀψυᾶ ροή
Ἔτσι θέλω νὰ σὲ κάμω δική μου
Δική μου ὅλη τὴ νύχτα ὡς τὸ πρωί

Δική μου ἄπειρες νύχτες στὰ σκοτάδια
Δική μου ἄπειρες ὁμορφες αὐγές
Καὶ νᾶνε καφτερές φωτιές τὰ χάρδια
Καὶ νᾶνε τὰ φιλιὰ σου ἄγριες πληγές !

ΓΡΙΦΟΣ

Δὲ θέλω νὰ σὲ ὀνοματίσω
Σὲ τέτοιον κόσμον ποῖός τολμᾶ ;
Ὅσα τραγούδια σοῦ χάρισω
Τόσα κουδούνια σοῦ κρεμᾶ !

Μὰ ὅπου εὐωδιάσουνε τὰ κρίνα
Κι' ὅπου ἡ ἀχτίνα φέρει εὐχή
Κι' ὅπου λαλήσ' ἡ καρδερίνα
Ὅλοῦθε τ' ὄνομά σου ἀχεῖ !

ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΛΕΙΠΕΙ

Ὅμορφη χειμωνιάτικη βραδυά :
Στὸ χωριάτικο τζάκι καθισμένη
Ζεσταίνεται ἡ καλή σας συντροφιά.
Εἶνε ὄλοι χαρωποὶ κ' εὐτυχισμένοι.

Μὰ ἐσὺ τὴ θύμησή σου ποῦ πλανᾷς ;
Καὶ ποιά γλυκειά σ' ἔχει πικράνη λύπη ;
Ἄπ' ὄλους, ὄλους—δὲ μὲ λησμονᾷς !—
Πεῖὸ εὐτυχισμένος εἶνε αὐτὸς ποῦ λείπει !

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Τρεμάμενα τὰ χείλη σου είχαν μείνη
Στὴν κίνηση τοῦ πρώτου μας φιλιού :
«Αὐτὸ ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ γίνη !»
Εἶπες μ' ἓνα κελεύδημα πουλιού.

Βαρὺς ὁ Νόμος, ποῦ δὲν τὸ ἐπιτρέπει.
Τὸν σέβομαι κ' ἐγώ. Μὰ τί ὠφελεῖ ;
Χρυσὴ μου, τὸ «ποτέ» καὶ τὸ «δὲν πρέπει»
Δὲν ἀντέχουν στὸν ἔρωτα πολὺ!..

ΣΤΕΡΝΟΙ ΣΠΑΣΜΟΙ

Δὲν τ' ἀποφύγαμε οὐτ' ἐμεῖς μὰ περισσὰ τὰ λέμε
Τῆς τύψης τὰ πικρόλογα τῆς ἄσκοπης καὶ στείρας...
Εἶνε τὸ κρῖμα μας βαρὺ μὰ ὅποιος θὰ πῆ πῶς φταίμε
Ξεχνᾷ πῶς εἶνε ἀνίκητο τὸ θέλημα τῆς Μοίρας.

Θᾶηταν, ἀλήθεια, ἐνάρετο καὶ συνετὸ ἂν μπορούσες
Ἄπ' τὸ πλευρό μου νᾶφευγες χωρὶς νὰ μὲ φιλοῦσες
Μὰ τάχα τί θὰ κέρδιζε βαθύτερα ἢ ζωὴ σου ;
... Ὡ πῶς μ' ἀρέσουν οἱ στερνοὶ σπασμοὶ τῆς ἀρετῆς σου !

ΙΜΕΡΟΣ

Μή με κρατᾶς σ' άνείπωτη λαχτάρα!
Μή με δονῆς σ' άνάερο κραδασμό!
Τῆ σκέψη μου βαρειά θολώνει άντάρα
Σωριάζεται ἡ καρδιά μου άπ' τὸ σεισμό.

Χαρά τοῦ πειρασμοῦ ἡ σεμνή σου άγάπη
Ἐλαλαγμός του τ' άσπρο σου φιλι —
Ἐπόθος μου άνεμόφλογο δρολάπι
Κάθε άλλη δύναμή μου καταλεῖ.

Μή μ' έξορίζης μέσα στοῦ αἴσθημά σου!
Μή με σταυρώνης μέ χρυσᾶ καρφιά! . . .
Ἄφησε νᾶρθω άκόμα πειὸ σιμά σου!
Δός μου καί τὴν κρυμμένη σου ὁμορφιά!

ΔΙΚΗ ΜΟΥ

Γίνε δική μου μιὰ στιγμή τῆς ὀμορφῆς βραδυᾶς
Ποῦ μ' ἄστρα καὶ μὲ σύνεφα γύρω ἀπὸ μᾶς πυκνώνει
Κι' ἄκουσε τὸ γλυκύτετο ποῦ κελαῖδει τ' ἀηδόνι
Στὰ βάθη τῆς ὀλάνθιστης ἀπὸ ἔρωτα καρδιάς.

Γίνε δική μου μιὰ στιγμή τοῦ ἀβροῦ καλοκαιριοῦ
Ποῦ σπαταλᾷ τῆς δόξες του γιὰ τὴ δική μας χάρη
Κι' ἄπλωσε τὸ χεράκι σου νὰ κόψη καὶ νὰ πάρη
Τοὺς χρυσοπόρφυρους καρπούς τοῦ ἐξωτικοῦ κλαριοῦ.

Γίνε δική μου μιὰ στιγμή τῆς νειότης ποῦ περνᾷ
Γεμάτη ἀνθούς κι' ἀρώματα καὶ τρικυμίες καὶ φλόγες
Κ' ἐγὼ ἀπ' τῆς Πούλιας τὸ τσαμπὶ χρυσὲς θὰ στίψω ρόγες
Νὰ σὲ κεράσω ἀθάνατο κρασί, ποῦ δὲ γερνᾷ.

Γίνε δική μου μιὰ στιγμή τῆς πρόσκαιρης ζωῆς,
Ποῦ λίγες ὀμορφες στιγμὲς διαλέγεται καὶ μένει
Κ' ἐγὼ λουλούδι' ἀμάραντα θὰ σπείρω, ἀγαπημένη,
Στὸ νόμιμο ξερότοπο, ποῦ τίμια σκλάβα ζῆς.

Γίνε δική μου μιὰ στιγμή τῆς ἀναρχῆς καὶ τῆς
Ἀτέρμονης μέσ' στοὺς ρυθμούς τοῦ ἀπείρου αἰωνιότης
Κι' ἀπ' τὸ καμίνι πρόβαλε τῆς φλογερῆς μας νειότης
Ἀγνότερη ἀπ' ὅτ' ἦσσανα προτοῦ νὰ κολασθῆς!

ΜΟΝΟ ΕΣΥ

I

Μόνο έσύ μ' αγαπᾶς
Μέ ανθισμένο μεθῶσι
Τούς δεσμούς σου ὅλους σπᾶς
Κι' ἀψηφᾶς κάθε κρίση

Τὰ λυτά σου φτερά
Σάν Ἄγγέλου ἱκεσία
Προσκαλοῦν τή χαρά
Καρτεροῦν τή θυσία.

II

Μόνο έσύ μ' αγαπᾶς
Μέ τήν τρέλλα τοῦ ὄνείρου
Μέ φιλεῖς μέ σκορπᾶς
Μέσ' στό χάος τοῦ Ἄπειρου

ὦ τί κόσμος κρυφός !
Τί ρυθμοί καί τί γύροι !
Ἐσὺ κρῖνο ἀπὸ φῶς
Κ' ἐγὼ ἀγέρινη γύρη . . .

III

Μόνο ἐσὺ μ' ἀγαπᾶς
Μὲ φωτιά καί μὲ πάθος
Μ' ἀγκαλιάζεις μὲ πᾶς
Στοῦ ἀνυπάρχτου τὸ βάθος

Ὅλα αβύνουν ἐκεῖ
Καί μονάχ' ἀπομένει
Μιὰ ἡδονὴ Θεϊκὴ
Ποῦ τὸν Κόσμο ἀνασταίνει !

ΕΦΥΓΕΣ...

"Εφυγες!... "Ετσι φεύγει κ' ή ζωή
'Απ' την καρδιά τοῦ ἀνθρώπου σιὰ στερνά του.
Τὴν ὕστατη δοκίμασα πνοή—
Τὴ γέυση δοκιμάζω τοῦ θανάτου—

"Εφυγες!... Τί ἀπομένει πειὰ σ' ἐμέ;
Ποιὰν ἔννοια ὁ κόσμος ὅλος μπορεῖ ν' ἄχη;
Φαρμακερὲ μου ἐσὺ γλυκὲ καὺμέ,
Μάρανες τ' ἄνθος, τίναξες τ' ἀστάχου!

Κι' ἀπόμεινε στὴν ἄραχλη βραδυὰ
"Αδεια ἢ καρδιά μου κάτω ἀπὸ τ' ἀστέρια
Τὰ ξάμωσα κοντὰ σου στὸ Βοριᾶ
Μὰ πέσανε ξερὰ τὰ δυὸ μου χέρια.

Πέρ' ἀπ' τὸν τόπο πᾶς κι' ἀπ' τὸν καιρὸ
Τοῦ θρύλου ὁ θαμπερός σὲ παίρνει Χάρος
Κι' οὔτε νὰ σὲ προσμένω πειὰ μπορῶ
Οὔτε νὰ σὲ ξεγράψω ἔχω τὸ θάρρος.

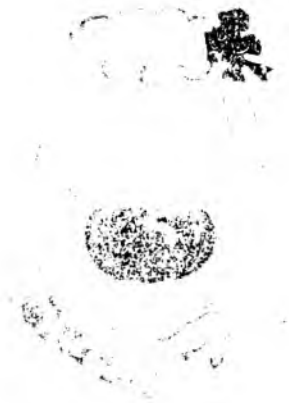
"Εφυγες!... "Ετσι φεύγει κ' ή ζωή
'Απ' την καρδιά τοῦ ἀνθρώπου σιὰ στερνά του
Τὴν ὕστατη δοκίμασα πνοή—
Τὴ γέυση δοκιμάζω τοῦ θανάτου—

ΜΑΚΡΥΑ

* Έχει αλάργα ταξιδέψη
Πώς ζηλεύω τό Βορηά
Ποῦ μπορεῖ νά τή χαϊδέψη
Κι' ἀπό μένα εἶναι μακρυά . . .

Πώς ζηλεύω τό Φεγγάρι
Στῆς νυχτός τή ξαστεριά
Νά τή βλέπη ἔχει τή χάρη
Κι' ἀπό μένα εἶναι μακρυά . . .

Πώς ζηλεύω, Ὕπνε, κ' ἐσένα
Τὴν ἀποκοιμᾶς βαρειά,
Μάτια μου ξενητεμένα,
Κι' ἀπό μένα εἶναι μακρυά . . .

ΣΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΟΠΟ

Στόν ξένο τόπο ποῦ θά πάς
Θέλω νά γίνω
—Τάχα σάν πρώτα μ' ἀγαπᾶς ; —
Γαλάζιο κρῖνο.

Θά μ' ἀντικρύσης, θά σταθῆς
Χαρά τῆς ὄψης
Μονάχο θά μέ λυπηθῆς
Καί θά μέ κόψης!

Στόν ξένο τόπο ποῦ θά πάς
Θέλω νά γίνω
—Τάχα σάν πρώτα μ' ἀγαπᾶς ; —
Πουλάκι φῖνο

Θά κελαιδήσω όπου βρεθής
Θά βαλαντώσης
Χρυσό κλουβάκι θά πλεχθής
Νά μέ σκλαβώσης !

Στόν ξένο τόπο ποῦ θά πᾶς
Θέλω νά γίνω
—Τάχα σάν πρώτα μ' ἀγαπᾶς;—
Τ' ἀστέρι ἐκεῖνο

Σ' ἐμένα θά προσευχηθής
Κι' ἄν μέ γνωρίσης
Στό οὐράνιο φῶς μου θά ὑψωθής
Καί θά μέ αβύσης !

ΘΕΡΜΟ ΑΝΑΒΡΥΣΜΑ

Θαρρείς πῶς σέ λησμόνησα σὰ νᾶταν μπορετὸ
Νὰ λησμονήσ᾽ ἡ ᾽Ανοιξη τριαντάφυλλα ν' ἀνθίση...
Ἡ ἐρωτευμένη μου καρδιά ποτὲ στὸν κόσμον αὐτό,
᾽Οποια κι' ἂν εἶνε ἡ Μοίρα μας, δὲ θά σέ λησμονήση!

Γλυκειά μου, ἐσύ μοῦ χάρισες τὴν πειρὸ πικρὴ χαρὰ!
Πικρὴ μου, ἐσύ μοῦ χάρισες τὴν πειρὸ γλυκειά μου λύπη!
Στὸ πλάϊ σου μόνον ἔζησα ἔντονα καὶ σφοδρὰ
᾽Ανεμοζάλ' ἢ ἀνάσα μου, σεισμὸς τὸ καρδιοχτύπι!

Θαρρείς πῶς σέ λησμόνησα σὰ νᾶταν μπορετὸ
Νὰ λησμονήση ὁ Αὐγουστος γλυκοὺς καρπούς νὰ ὠρμάση...
Ἡ εὐτυχισμένη μου ψυχὴ ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτό
Μὲ τὴ δικὴ σου ἀνάμνηση στὸν οὐρανὸ θά φτάση!

Δέ θέλω στόν Παράδεισο νά πάω τὸ δροσερό
Γιατ' εἶνε τόση του ἡ χαρὰ κ' ἡ εὐτυχία τόση
"Ὅπου ἡ ἀνάμνησή σου ἐκεῖ, ὅσο κι' ἂν λαχταρῶ,
Δέ θά μπορῆ μιὰ ξέχωρη χαρὰ νά μοῦ προσδώσῃ.

Θέλω νά πάω στήν Κόλαση νά βράζω στή φωτιά
"Ἡ νᾶμαι σ' ἀσταμάτηγο τροχὸ πασσαλωμένος
Κι' ὅταν θυμᾶμαι, ἀγάπη μου, ἐσέ γιὰ μιὰ ματιὰ
"Ἀπ' ὄλους νᾶμαι τοὺς νεκροὺς ὁ πλέον εὐτυχισμένος!

Θαρρεῖς πῶς σέ λησμόνησα σὰ νᾶταν μπορετὸ
Νά λησμονήσῃ ἡ χειμωνιά τὰ φύλλα νά μαδήσῃ. . .
"Ἡ κολασμένη μου ψυχὴ θά φτάσῃ στό Θεό
Μέ τῆ δική σου ἀνάμνηση γιὰ τὴ μεγάλη Κρίση.

Θά ὑμνολογοῦν οἱ "Ἄγγελοι μέ σάλπιγγες γλυκές
Κ' ἐγὼ θά λέω ψιθυριστὰ πῶς πάντα σέ θυμᾶμαι! . . .
Οἱ νότες τοῦ ψιθύρου μου θᾶνε πειὸ ἄρμονικές
Κι' ἀπ' ὄλους τοὺς δικαίους ἐγὼ πειὸ δικαιωμένος θᾶμαι!

ΠΡΟΣΜΟΝΗ

ᾠ προσωπάκι ἀγαπημένο,
Μὲ τί λαχτάρα σὲ προσμένω
Ἄπ' τὸ χιονόσκεπο Βορρᾶ
Καὶ μέσ' στὸν ἄχαρο χειμῶνα
Ἀνθίζει ὡς ὄμορφη ἀνεμῶνα
Τῆς προσδοκίας σου ἡ χαρά!

Τοῦ γυρισμοῦ σου τὸ ταξίδι...
Γοργὸ ξεσέρνεται τὸ φίδι
Στῆς σιδερένιες του γρομμῆς
Γοργῆς γλυστροῦν μαζὶ του οἱ ὄρες
Πισωπατοῦν χωριὰ καὶ χῶρες
Καὶ πολιτεῖες κ' ἔρημιές.

Αύγουλα, μεσημέρι, βράδυ
Στό Δούναβι, στό Βελιγράδι
Ντορός περαστικής χαράς
Γλυκές ανάμνησες στη Νύσσα
Κ' έπειτα Ίσα, έπειτα Ίσα
Στό Νότο ποϋ τόν λαχταράς.

Έλα, γλυκό παιδί τοϋ πόνου! . .
Στό άκουστικό τοϋ τηλεφώνου
Μέ τό δειλό σου δισταγμό:
«Ήρθα . . .» σιγά θά ψιθυρίσης
Καί φωναχτά θά διαλαλήσης
Τής εϋτυχίας τόν έρχομό.

Ω προσωπάκι άγαπημένο,
Μέ τί λαχτάρα σέ προσμένω
Ήπ' τό χιονόσκεπο Βορρά
Καί μέσ' στόν άχαρο χειμώνα
Ήνθίζει ώς όμορφη άνεμώνα
Τής προσδοκίας σου ή χαρά!..

ΤΡΕΜΟΚΑΡΔΙ

Ἦρθες!.. Ἀπόψε ξενουχῶ κάτω ἀπ' τὸν ἴδιον οὐρανὸ
Μ' ἐσένα κι' ἀνασαίνουμε τὴν ἴδιαν αὔρα οἱ δυό μας !
Μὰ ποιὸς τρελλὸς θὰ τῶλεγε πῶς τώρα πειὸ πολὺ πονῶ
Κι' ἀργοπορῶ περίτρομος τὸν πρῶτο ἀπαντημὸ μας !

ᾠ μυστικὴ λαχτᾶρα μου κι' ὦ χτυποκάρδι μου σκληρό !
Ν' ἀλλάργευε ἤθελα ἢ στιγμὴ ποῦ θὰ προβάλλῃ ἐμπρός μου...
Φοβᾶμαι μήπως μοῦ μιλή κ' ἐγὼ ν' ἀκούσω δὲ μπορῶ,
Φοβᾶμαι μήπως μὲ κυτᾶ κ' ἔχει σβυστή τὸ φῶς μου !

Ἦρθες!.. ὦ νὰ μὴν τῶζῃγα τὸ πρῶτο ἀντίκρουσμα ποτές !
ᾠ νὰ μποροῦσα ὅτι ἔλειψες μακρὰ μου νὰ ξεχάσω !
... Μὰ ναι, χρυσὴ μου, ἤσουν ἐδῶ ! Μαζί δὲν εἴμαστε καὶ χτές ;
Πῶς τέτοιος φόβος μ' ἔπιασε μὴ φύγῃς καὶ σὲ χάσω ;

Ἀπόψε θὰ σὲ ξαναῖδῶ... Γλυκεῖα καὶ φοβερὴ βραδυά !
Ἀπόψε θὰ σὲ πρωτοῖδῶ, θὰ σὲ πρωταγαπήσω...
ᾠ νᾶμουν πει' ὁμορφότερος ! ᾠ νᾶχα πειὸ ζεστὴ καρδιά !
ᾠ νὰ γινόμουν πειὸ ἄξιος σου νὰ σὲ ξαναντικρύσω !

ΓΛΥΚΟΦΙΛΟΥΣΑ

Ἦρθες γιατί ἦτανε γραφτό, ἀγαπημένη, νᾶρθης !
Καί πῶς μποροῦσες νά μὴ ᾶρθῆς ἀφοῦ σέ καρτεροῦσα ;
Ὅσο μακρὰ κι ᾶν ἔφυγες, ψηλὰ κι ὄνειροπάρθης
Ἐγὼ τὸ νῆμα τὸ κρυφὸ τῆς Μοίρας σου κρατοῦσα.

Καί τῶσερνα γλυκὰ - γλυκὰ πάνω ἀπὸ τόσες χῶρες
Γλυκὰ - γλυκὰ τὸ τύλιγα τριγύρω στὴν καρδιά μου
Ὡ πόσο ἦταν ἀτέλειωτες τῆς ξενητειᾶς σου οἱ ὥρες
Πόσο βαθειὰ ἢ λαχτάρω μου, μεγάλα τὰ ὄνειρά μου !

Μὰ ἦταν ψηλὰ στὸν οὐρανὸ εὐμενικὸ τᾶ ἀστέρι
Ποῦ μιὰ βραδυὰ μᾶς ἔδεσε μὲ τὴ χρυση του ἀχτίδα
Ἦξερα πῶμελλε ξανά στὸ πλάϊ μου νά σέ φέρη
Κι ὄυτε στιγμή δὲν ἔχασα τὴ θαλπερή μου ἐλπίδα.

Ἦρθες σάν κύκλωμα τοῦ ἡλιοῦ, σάν γύρισμα τῆς σφαίρας...
Καί πῶς μποροῦσες νά μὴ ᾶρθῆς ἀφοῦ σέ καρτεροῦσα ;
Ξανάγινες βασίλισσα τῆς μυστικῆς μου ἑσπέρας
Μὰ εἶσαι καί πει ὁμορφὴ ἀπὸ πρὶν καί πειὸ γλυκοφιλοῦσα !

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ

'Από μι' αφανέρωτη πηγή,
Ποῦ βαθειά στη σάρκα σου εἶχες κρύψη,
Φλογερή σοῦ ξέφυγε κραυγή
Καί τινάχτηκε ἄξαφνα στὰ ὕψη.

Σπάραξες στη λάγνα μου ἀγκαλιά
Κι' ἄρχισες νὰ κλαῖς τὴν ἴδιαν ὥρα
Μὲ σβυσμένη λέγοντας λαλιά :
« Ἐχω προδοθῆ, χρυσέ μου, τώρα !... »

'Ἐχεις προδοθῆ ;... Μὰ ἐδῶ στη γῆ
Δὲν ξανάχω ἀκούση, ἀγαπημένη,
'Απ' τὴ φλογερή σου αὐτὴ κραυγή
'Ομορφότερο ἦχο ν' ἀνεβσίνη.

Σ' ἕναν τόνο ἀφάνταστα θερμὸ
'Ἐκλείνει ἡ ἀξέχαστη κραυγή σου
Τῆς Δημιουργίας τὸν παλμὸ
Καί τὴν ἡδονὴ τοῦ Παραδείσου.

ΝΥΧΤΕΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Μοῦδωσες τὴν καρδιά σου νὰ πιστέψω
Πῶς πάντα ὑπάρχει ὁ ἔρωτας καὶ ζῆ
Μοῦδωσες τὸ κορμί σου νὰ λατρέψω
Τῆς ἡδονῆς τὸ δαίμονα μαζί.

Ὡ νύχτες ὄλο δάκρυα κι' ὄλο χάρδια,
Ὡ νύχτες ὄλο πόνους καὶ φιλιὰ,
Στὰ μαγικά σας πύρινα σκοτάδια
Ρουφᾶμε τὴ ζωὴ γουλιὰ - γουλιὰ . . .

Ρουφᾶμε τὴ ζωὴ μὲ τοῦ θανάτου
Τὸ τάσι—ἓνα κρανίο ἀπὸ νεκρό.
Ἄγγελος ψέλνει ἐπάνω τὰ «ὠσαννά» του
Διάβολος κάτω σέρνει τὸ χορὸ . . .

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Μέ κίνηση αύστηρή μὰ βελουδένια,
Ποῦ ἀξιοπρέπεια στάλαζε κ' εὐγένεια,
Εἶχες στὴ μοναξιά σου ἀποσυρθῆ
Σὰν ἄκουσες, γλυκειά μου ἀγαπημένη,
Τὸ σήμαντρο τῆς Μοίρας νὰ σημαίνει
Πῶς εἶχε ἡ πεπρωμένη μου ὥρα ἐρθῆ.

Ὅσο γλυκά κι' ἂν μέλλῃ νὰ εὐτυχήσω
Ποτέ μου δὲ μπορῶ νὰ λησμονήσω
Τὴν σιωπηλή σου τὴ θυσία ἐγώ
Παντοτεινά στῆς νέας χαρᾶς τὴν ἄκρηα
Θὰ λάμπουν τὰ στερνὰ τοῦ πόνου δάκρυα
Ποῦ σ' ἔβλεπα βαθειὰ τους ναυαγό.

Εἶνε γλυκὸ κανεῖς νὰ λησμονιέται
Σὲ μυρωμένη ἀγκάλη καὶ νὰ σβυέται
Στοὺς ἄλικους ἀχνοὺς τῆς ἡδονῆς
Μὰ πειὸ γλυκύτερο εἶνε, ὅταν πεθαίνει
Ἡ ἀγάπη, τὴν παλῆά του ἀγαπημένη
Εὐγενικά ν' ἀναπολῆ κανεῖς.

Ἵσοι ἔρωτες τελειώνουνε στὸ μῖσος,
Τὸ ξέρω, δίνουν πειὸ μεγάλες ἴσως
Συγκίνησες, λαχτάρεις, ταραχὲς
Μὰ σὲ γλυκεῖα φίλια ὅταν τελειώσουν
Ἵω σὲ ποιῶν οὐρανῶν μποροῦν νὰ ὑψώσουν
Τὸ θελχτικὸ ροδόφως τῆς ψυχῆς!

Ἄχ! . . ὄχι ταφολούλουδα καὶ θρήνους
Χαρούμενα τραγοῦδια κι' ἄσπρους κρίνους
Ποθοῦσα τοῦ ἔρωτά μας συνοδεῖα
Κι' ἂν τᾶχω κι' ἂν τὰ χαίρομαι ὄλην ὥρα
Πολύτιμα στερνὰ τὰ ὀφείλω δῶρα
Στὴ δυνατὴ μεγάλη σου καρδιά.

ΓΛΥΚΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ

Έφτά χρόνια άναζητοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο
Στ' ἀξειδιάλυτα τῆς Μοίρας σκοτεινά
Κάποιο πέλαγο μᾶς χῶριζε μεγάλο
Κάποια ξένα μᾶς ἀπόκρυβαν βουνά.

Ὅμως ὄνειρα μᾶς ἔνωναν καὶ πόθοι
Γνωριμιὰ μᾶς κοινωνοῦσε τῆς ψυχῆς
Κ' ἡ ζωὴ μας πεταλούδα ποῦ ἐσκλαβώθη
Σ' ἀνθισμένο περιβόλι ἀπαντοχῆς.

Κ' ἦρθε ἡ ὥρα κ' ἦρθε ἡ ὥρα ποῦχε ὄριση
Ὁ χρησμός τῆς μακρυνῆς μας κοινωνιᾶς
Ἦρθε ἡ ὥρα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο νὰ δωρήση
Δαχτυλίδι καὶ λουλούδια λεμονιᾶς...

Ἔτσι τὸ ἀγραφο ρομάντζο τοῦ ἔρωτά σου
Μὲ τὸ ἀγνότερο σφραγίστηκε φιλι
Κ' εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος πειὰ κοντά σου!
Κ' εἶσαι τόσο ἀγαπημένη καὶ καλή!

ΤΩΡΑ

ΜΕ ΤΗ ΒΡΟΧΟΥΛΑ

Τώρα μέ τή βροχούλα
Καί μέ τή συνεφιά
Γίνεται πει' όμορφούλα
Τοῦ κήπου ή ζωγραφιά.

Τῶνα μέ τ' ἄλλο σμίγουν
"Όλα τὰ δέντρα—λές
Τή θύελλα νά ξεφύγουν!
— Μηλίτσα, γιατί κλαῖς ;

— Κλαίω ποῦ δέν ἔχω ταῖρι
Στό πλάι μου νά ζή
Κι' όταν φυσάη τ' ἀγέρι
Νά γέρνουμε μαζί! . .

"Άκου το ἔσύ, μικρούλα,
Κ' ἔλα μου συντροφιά
Τώρα μέ τή βροχούλα
Καί μέ τή συνεφιά.

ΚΑΠΟΙΟΣ ΓΕΝΑΡΗΣ

”Αναψε φωτιά στο τζάκι
”Αναψε και στην καρδιά
Νά γλυκάνουμε λιγάκι
Τή φαρμακερή βραδυά.

”Εξω βρέχει και χιονίζει
Γεναριάτικος θυμός
Μέσα καίει και φλογίζει
Τῆς αγάπης ὁ καύμός.

ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΠΟΥΛΙ

Τὸ χειμωνιάτικο πουλί,
Ποῦ φτερακάζει στ' ἀγκάθι,
Δὲ χαίρεται καὶ δὲ λαλεῖ
Ποιὸς ξέρει τ' ἔχει πάθη !

Τὸ χειμωνιάτικο πουλί,
Τῶπε ἢ καρδιὰ ποῦ ξέρει,
Δὲ χαίρεται καὶ δὲ λαλεῖ
Γιατὶ δὲν ἔχει ταῖρι !

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Τὸ τρυφερό μου ἔχεις λάβη γράμμα
Καὶ μὲ ρωτᾷς πῶς γράφω ἔτσι γλυκά
Δὲν εἶνε αὐτὸ παράξενο καὶ θάμα
Μόλις σὲ θυμηθῶ νοσταλγικά

Ὅλος ἀνθίζει τῆς ψυχῆς μου ὁ κήπος
Γλυκαίνει κάθε σκέψη μου κρυφῆ
Γλυκαίνει τῆς καρδιᾶς μου κάθε χτύπος
Γλυκαίνει καὶ τῆς πέννας μου ἡ γραφή!

ΜΕ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Σοῦστειλα μπλάβες άνεμώνες
Τῆς πειό στερνές τῆς έξοχῆς
Νά 'ποῦν τοῦ νοῦ μου τοὺς χειμῶνες
Καί τῆς φουρτοῦνες τῆς ψυχῆς.

Σοῦ στέλνω κόκκινες τουλίπες
Μόλις προβάλαν στοὺς άγροὺς
Νά 'ποῦν τῶν πόθων μου τῆς λύπες
Καί τῶν καῦμῶν τοὺς θησαυροὺς.

Θά στείλω καί γαλάζιους κρίνους
Τοὺς πρώτους ποῦ θ' άνθίσ' ἡ γῆ
Νά 'ποῦν τοῦ στήθους μου τοὺς θρήγους
Καί τῆς καρδιᾶς μου τὴν πληγή!

ΜΕ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Θά κράξω ένα μικρό σπουργίτη
Καί θά τόν στείλω νά σοῦ ἴπῃ
Πῶς εἶμαι δλόμονος στό σπίτι
Μέ συντροφιά μου τή σιωπή.

Θά στείλω ένα θλιμμένο ἀηδόνι
Νά σοῦ θυμίζη δλονυχτίς
Πῶς μ' ἔζωσαν καῦμοί καί πόνοι
Προσμένοντάς σε νά μοῦ ἴρθῃς.

Τή χαραυγή μόλις ξυπνήση
Θά στείλω ἕναν κορυδαλλό
Πῶς ἔχω, νά σοῦ πῃ, ἀγρυπνήση
Κι' ἀπό τήν τρέλλα μου γελῶ!

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΑΓΩΝΙΑ

Τόσες ώρες προσμένω στο κατώφλι
Έλα! Διαβαίν' ή νύχτα! Μήν άργεΐς!
Θά σπάση τ' ούρανοϋ τ' άστρένιο τσόφλι
Τό χρυσοπούλι νάβγη τής αύγής —
Τόσες ώρες προσμένω στο κατώφλι
Έλα! Διοβαίν' ή νύχτα! Μήν άργεΐς!

Μιά νύχτα κι' άλλη νύχτα δίχως χάδι
Δίχως φιλι κ' έτσι περνά ή ζωή...
Στό αίώνιο βυθιζόμαστε σκοτάδι
Και πειά δέν έχουμε άλλη άπολαβή —
Μιά νύχτα κι' άλλη νύχτα δίχως χάδι
Δίχως φιλι κ' έτσι περνά ή ζωή...

Βαθειά κοιμάται ό άνθισμένος κήπος
Νειρεύονται λουλούδια και πουλιά
Τά νανουρίζει της καρδιάς μου ό χτύπος
Μετρώντας τά χαμένα μας φιλιά —
Βαθειά κοιμάται ό άνθισμένος κήπος
Νειρεύονται λουλούδια και πουλιά.

“Ελα μέ τ’ άλαφρό γοργό σου βήμα,
Ποϋ ρυθμικά στο μονοπάτι άχεϊ
Διπλώνεται τοϋ πόθου μου τό κύμα
Στερεύει στην καρδιά μου ή άπαντοχή!
“Ελα μέ τ’ άλαφρό γοργό σου βήμα,
Ποϋ ρυθμικά στο μονοπάτι άχεϊ.

Δέν ξέρω γιατί απόψ’ έχω ένα φόβο
Πώς δέ θα ξαναρθής ποτέ σου πλειά
Κι’ όλα τά κοιμισμένα μου άνθη κόβω
Νά σοϋ νεκροστολίσω τά μαλλιά —
Δέν ξέρω γιατί απόψ’ έχω ένα φόβο
Πώς δέ θα ξαναρθής ποτέ σου πλειά...

ΗΘΕΛΑ ΝΑΜΟΥΝ Η ΨΥΧΗ ΣΟΥ

“Όταν σέ νοιώθω μοναχή σου
Στή θεία γαλήνη τοῦ σπιτιοῦ
Νά αιγολές τήν προσευχή σου
Κάτω ἀπ’ τὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ
--“Ὡ πῶς ἀγιάζεται ἡ μορφή σου!
Πῶς τρέμει ἡ ἄκρη τοῦ χειλιοῦ! —
“Όταν σέ νοιώθω μοναχή σου
Στή θεία γαλήνη τοῦ σπιτιοῦ
“Ἦθελα νᾶμουν ἡ ψυχὴ σου!

“Όταν σέ νοιώθω μοναχή σου
Στῆς λίμνης τὴν ἀκρογιαλιά
Νά φτερουγοῦν οἱ λογισμοὶ σου
Σὰν τὰ ξενόφερτα πουλιά
Καὶ νά ξαστράφτουν οἱ καύμοί σου
Σὰν τοῦ νεροῦ τὴν ἀντηλιά,
“Όταν σέ νοιώθω μοναχή σου
Στῆς λίμνης τὴν ἀκρογιαλιά
“Ἦθελα νᾶμουν ἡ ψυχὴ σου!

“Όταν σέ νοιώθω μοναχή σου
Μέσα στόν κόσμο τόν πολὺ
Κι’ ὄλους τοὺς ξεπερνᾶ ἡ κορφή σου
—“Όμορφη, εὐγενικιά, καλή—
“Άλλοι φθονοῦν τὴν ἀρετὴ σου
Κι’ ἄλλοι ποθοῦν ἓνα φίλι,
“Όταν σέ νοιώθω μοναχή σου
Μέσα στόν κόσμο τόν πολὺ
“Ἡθελα νᾶμουν ἡ ψυχὴ σου !

“Όταν σέ νοιώθω μοναχή σου
Σ’ ἓνα νησί λαχταριστό
Καὶ μὲ καλεῖς νὰ ᾿ρθῶ μαζί σου
Τὴν εὐτυχία νὰ μοιραστώ
Τοῦ ἐξωτικοῦ σου Παραδείσου,
Πῶχει τὸν Ἔρωτα Χριστό,
“Όταν σέ νοιώθω μοναχή σου
Σ’ ἓνα νησί λαχταριστό
“Ἡθελα νᾶμουν ἡ ψυχὴ σου !

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΚΕΦΙ

Δέν ξανᾶχες τέτοιο κέφι
Στ' ἀκρογιάλι ἄλλη φορά!
Τὸ Φεγγάρι παίζεις ντέφι
Στὰ χεράκια σου τ' ἀβρά

Καί τῆς Πούλιας τῆς ροζέττες
— Εἶνε τ' ἄστρο π' ἀγαπᾶς —
Τῆς φορεῖς γιὰ καστανιέττες
Καί μὲ τρέλλα τῆς χτυπᾶς!

Δέν ξανᾶχες τέτοιο κέφι
Στ' ἀκρογιάλι ἄλλη βραδυά!
Πέπλο σου φορεῖς τὰ νέφη
Καί τὸ Γαλαξία ποδιά.

Ἄνεμόφτερη χορεύεις
Μέσ' στὴν πίστα τ' οὐρανοῦ
Τὴν καρδούλα μου πλανεύεις
Καί σαλεύεις μου τὸ νοῦ!

Π Ν Ο Η

Ξέρω ένα λουλοθδι
Τό λουλοθδι αυτό
Εΐνε σάν τραγοθδι
Πρωτολάλητο !

Ξέρω ένα τραγοθδι
Τό τραγοθδι αυτό
Εΐνε σάν λουλοθδι
Πρωτομύριστο !

Άκου τό λουλοθδι
Μέσ' στη σιγαλιά !
Κόψε τό τραγοθδι
Βάλ' το στά μαλλιά !

ΑΣΗΜΕΝΙΟ ΚΟΜΜΑ

'Αξέχαστο ἔμεινε τὸ βράδυ,
Ποῦ σ' εὔρα μόνη στὸ γιαλὸ
Ἦταν ὠραῖο θαμπὸ σκοτάδι
Σὰν ἄρχισα νὰ σοῦ μιλῶ.

Εἶχα τὸ μυστικὸ στὸ στόμα
Μὰ ἐσὺ ψιθύρισες δειλά:
— Δὲ μοιάζει μὲ ἀσημένιο κόμμα
Τὸ νέο Φεγγάρι ἐκεῖ ψηλά;

Κι' ἀληθινὰ πῶς εἶχε μοιάση
Σὰν κόμμα τόσο μαγικό,
Ποῦ μπηκε ἀνάμεσα στὴ φράση
Καὶ μοῦκοψε τὸ μυστικὸ!

ΧΡΥΣΗ ΤΕΛΕΙΑ

"Έν' άλλο βράδυ καθισμένοι
Στό βουνοπλάγι έγώ κ' έσύ
Εΐδαμε αντίκρυ νά προβαΐνη
΄Ωραία Πανσέληνος χρυση.

Τήν Ίδια σοῦ ἄρχισα όμιλία
Μά έσύ ψιθύρισες ξανά :
— Δέ μοιάζει μέ χρυση τελεία ;
Κ' έδειξες μέ τό χέρι : — Νά !

Στήν άγκαλιά μου σ' είχα πάρη
Φιλάκι σοῦδωσα θερμό
Κ' έγινε αλήθεια τό Φεγγάρι
Χρυση τελεία στό δισταγμό !

ΣΤΗ ΒΑΡΚΑ

Νάτην ή βαρκούλα!
Δές αν σε γελώ!
Έλα γαλανούλα,
Τό γιαλό-γιαλό.

Τά σκοινιά της μόνη
Λύσε χαρωπή
Πάρε τὸ τιμόνι
Παίρνω τὸ κουπί.

Όνειρα στὸ κύμα
Πόθαι στὸν ἀφρό
Στ' ἀγεράκι χθμα
Σκάνταλο ἀλαφρό.

Λάμνω άγάλι-άγάλια
Κυβερνάς έσύ
Ρόδιν' άκρογιάλια
Θάλασσα χρυσή.

Νά και τ' άνθονησι
Της τρελλης χαράς,
Σ' δλη σου τή ζήση
Ποθ τό λαχταράς!

Ποιός θά τό πιστέψη
Πώς έγώ κ' έσύ
Έχουμε κουρσέψη
Τοθτο τό νησί!

ΝΑΖΙ

Δύναμη ποῦ κρύβει
Τὸ γλυκό σου νάζι!
Τὸ διαμάντι τρίβει
Καὶ τὸ ἀτσάλι σπάζει —

Μὰ ἡ φτωχιά καρδιά μου
Ποῦν' ἐρωτευμένη,
Μὴ ρωτᾶς, κυρά μου,
Διόλου τί παθαίνει!

ΛΕΥΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Μπήκαμε στο έρημοκλήσι
Με χαρούμενη καρδιά
Και δέν είχαμε ζήτηση
Τίποτ' άπ' την Παναγιά

Μας καμάρωσε ζευγάρι
Κ' ήθελε νά πή, θαρρώ :
—Τάχετε δλα !.. Ούτε μιά χάρη
Νά σ'ας κάμω δέ μπορώ !

Η ΚΑΡΔΙΑ

Ἄνθισε ἡ μοσκιά. Τί χρώμα,
Τί γλυκειά εὐωδιά σκορπᾶ! —
Πόσο πει' ὄμορφ' εἶν' ἀκόμα
Ἡ καρδιά ποῦ σ' ἀγαπᾶ!

Τ' ἀηδονάκι αὐγούλα, γιόμα
Βράδυ σέ μολπές ξεσπᾶ —
Πόσο πει' ὄμορφ' εἶν' ἀκόμα
Ἡ καρδιά ποῦ σ' ἀγαπᾶ!

Ὁ κισσός τῆς δρύος τὸ σῶμα
Ἀγκαλιάζει ἀρρενωπᾶ —
Πόσο πει' ὄμορφ' εἶν' ἀκόμα
Ἡ καρδιά ποῦ σ' ἀγαπᾶ!

Γλύκαναν γυρτὰ στὸ χῶμα
Τὰ σταφύλια χαρωπᾶ —
Πόσο πει' ὄμορφ' εἶν' ἀκόμα
Ἡ καρδιά ποῦ σ' ἀγαπᾶ!

Πάνω ἀπ' τοῦ γκρεμοῦ τὸ κόμμα
Τὰ φτερά του ὁ ἀετὸς χτυπᾷ —
Πόσο πει' ὄμορφ' εἶν' ἀκόμα
Ἢ καρδιά ποῦ σ' ἀγαπᾷ!

Στοῦ γιαλοῦ τὸ βυθοστρώμα
Κοραλλόδεντρα νωπᾷ —
Πόσο πει' ὄμορφ' εἶν' ἀκόμα
Ἢ καρδιά ποῦ σ' ἀγαπᾷ!

Ἢ Σελήνη στὸ αἶθριο δῶμα
Τ' οὐρανοῦ λαμποκοπᾷ —
Πόσο πει' ὄμορφ' εἶν' ἀκόμα
Ἢ καρδιά ποῦ σ' ἀγαπᾷ!

Τί κι' ἄν μελωδῆ τὸ στόμα ;
Τί κι' ἄν τ' ἄστρα ὁ νοῦς τρυπᾷ ;
Πολὺ πει' ὄμορφ' εἶν' ἀκόμα
Ἢ καρδιά ποῦ σ' ἀγαπᾷ!

Σ' ΑΓΑΠΩ

Σ' αγαπώ με την αγάπη του παληού καιρού
Ποῦητανε πιστή κι' αίώνια...
Τί γλυκά ποῦ κελαΐδοῦν τ' ἀηδόνια!
Τί σεμνά τὰ κρῖνα θάλλουνε τοῦ ἀγροῦ!
Σ' αγαπώ!
Σ' αγαπώ με την αγάπη του παληού καιρού!

Δέ γυρεύω πλάνα χάδια, ψεύτικα φιλιὰ
Τῆς ζωῆς μου θέλω ταῖρι
Θέλω νά πιαστοῦμε ἀπὸ τὸ χέρι
Καί νά πλέξουμε μιὰ δλόθερμη φωληά...
Δέ γυρεύω πλάνα χάδια, ψεύτικα φιλιὰ.

Θά μοιράζουμε όλες ίσια τις μικρές χαρές
Κι' όλες τις μεγάλες λύπες
Τραγουδάκι θάεινε δ,τι κι' αν είπες
Θάεινε θέλησή μου δ,τι ξαυ κι' αν θές.
Θά μοιράζουμε όλες ίσια λύπες και χαρές.

*Ονειρο θάεινε ή ζωή μας, όνειρο γλυκό
Κι' όμως τί πραγματικότητας!
Δέ μεθώ άπ' τής χίμαιρες τής νειότης
*Εχω μάθη τής χαρδς τό μυστικό...
*Ονειρο θάεινε ή ζωή μας, όνειρο γλυκό.

Σ' αγαπώ με την αγάπη του παλιου καιρου
Και σου φέρνω δαχτυλίδι
Φόρα το νυφιάτικο στολίδι
Γιά την δμορφη ώρα του Ιερου χορου
Σ' αγαπώ!
Σ' αγαπώ με την αγάπη του παλιου καιρου...

ΑΡΡΕΒΩΝΙΑΣΜΑ

Γιὰ τὸ καλὸ μου ταίριασμα προτοῦ νὰ ξεκινήσω
Στὸν τάφο τῆς μανούλας μου θὰ πάω νὰ προσκυνήσω
Καὶ θὰ τὸν βρέξω τρυφερά μὲ τὰ γλυκὰ μου δάκρυα
Ἔτσι ὅπως στέκει ἀσάλευτος στοῦ ριζιμιοῦ τὴν ἄκρη
Καὶ βλέπει ἀντίκρυ τὰ παλῆὰ τοῦ Βενετσιάνου κάστρα
Καὶ βλέπει ἀπάνω τ' οὐρανοῦ ὄλο πειὸ νέα τ' ἄστρα...
— Ἐγώ' μαι, ποῦ σοῦ σφάλισα τὰ μάτια, ὁ πρωτογυιὸς σου!
Στὰ νεκρικὰ σου χῶματα σείσου κι' ἀνασηκώσου
Καὶ δός μου τὴ μεγάλη εὐχὴ ποῦρθα νὰ σοῦ ζητήσω:
Κάνω σταυρὸ στὴν Παναγιὰ καὶ πάω ν' ἀρρεβωνίσω!
Πάω στὸ τρανὸ τῆς νειότης μου καὶ τῆς ζωῆς ταξίδι
Πάω νὰ φορέσω στέφανο, νὰ βάλω δαχτυλίδι!
Πάω νὰ σοῦ φέρω τὴ γλυκειὰ νυφούλα ποῦ θὰ πάρῃ
Τὴ θέση σου στὸ σπίτι μας — κορώνα καὶ καμάρι.
Μὲ τὸ χαμόγελο θὰ ρθῇ, μὲ τὸ τραγοῦδι θᾶμπη
Ἄπ' ἄκρη σ' ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ ὄλημερίς θὰ λάμπη
Καὶ μὲ τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ θ' ἀνάβῃ κάθε δειλί
Σὲ μένα τὴ φωτιά τῆς στιᾶς, σὲ σένα τὸ καντήλι...

	Σελις
Ψέμματα	90
Νοσταλγός	91
Γιαννούλα	92
Φρύδια και φίδια	93
Πολύ ρομαντική	94
*Ένα λουλούδι	97
Ψαράδες	98
Χωριατάκος	100
Τιγροπούλες	102
Πέπλος	103

ΠΙΚΡΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

Χαρμόσυνο άγγελμα	107
Χαμένη Μάχη	108
Πειδ μεγάλα δώρα	109
*Ο γάμος	110
*Επιθαλάμιο έλεγείο	112
Βασίλισσα	114
Τζάζ	116
*Αναχρονισμός	118
Διαθήκη.	120
Φτωχούλα	121
Μαγεμένα Λογάκια	122
Φθινόπωρο	123
Στήν Κόλαση	124
Φυγή	125
Ξανθή άναπόληση	126

ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΩΡΕΣ

Μηλίτσα	131
Μιά λέξη μόνο	132
*Ασχημούλα	134
Γοητεία τής *Αβύσσου	136
Μένος	136
Γρίφος	138
Αυτός που λείπει	138
*Αντίσταση	139
Στερνοι σπασμοί	139
*Ίμερος	140
Δική μου	141
Μόνο έσύ	142
*Έφυγες	144

	Σελις
Μακρυά	145
Στόν ξένο τόπο	146
Θερμό ανάβρυσμα	148
Προσμονή	150
Τρεμοκάρδι	152
Γλυκοφιλοῦσα	153
Μιά κραυγή	154
Νύχτες άμαρτίας	155
*Αποχαιρετισμός	156

ΓΛΥΚΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

*Αγαθή τύχη	161
Τώρα μέ τή βροχούλα	162
Κάποιος Γενάρης	163
Τό χειμωνιάτικο πουλι	164
*Απάντηση	165
Μέ τά λουλούδια	166
Μέ τά πουλιά	167
Νυχτερινή άγωνία	168
*Ηθελα νάμουν ή ψυχή σου	170
Νυχτερινό κέφι	172
Πνοή	173
*Ασημένιο Κόμμα	174
Χρυσή Τελεία	175
Στή βάρκα	176
Νάζι	178
Λευκή προσευχή	179
*Η καρδιά	180
Σ* άγαπώ	182
*Αρρεβώνιασμα	183

ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ Γ. ΑΘΑΝΑ
"ΔΡΟΣΕΡΟΙ ΚΑΪΜΟΙ,"
ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟ 1923 ΕΩΣ ΤΟ
1935 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΕ Ο ΖΩΓΡΑ-
ΦΟΣ ΜΙΧ. ΔΟΡΙΣ-ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΥΠΩΣΕ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΒΛΕΨΗ
ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ Ο ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ ΓΕΩΡ.
Π. ΞΕΝΟΣ ΣΕ 1500 ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟ ΤΟΥ 1938. ΑΘΗΝΑΙ.

№1467 ❀

ΕΡΓΑ Γ. ΑΘΑΝΑ

ΠΡΩΪΝΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ	ΠΟΙΗΜΑΤΑ
ΑΓΑΠΗ ΣΤΟΝ ΕΠΑΧΤΟ	ΠΟΙΗΜΑΤΑ
ΚΑΙΡΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ	ΠΟΙΗΜΑΤΑ
ΕΙΡΜΟΣ	ΠΟΙΗΜΑΤΑ
ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΑΠΕΛΛΟ	ΔΙΗΓΗΜΑ
ΔΕΚΑ ΕΡΩΤΕΣ	ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΑΠΛΟΪΚΕΣ ΨΥΧΕΣ	ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

